

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaka

Bülent Ecevit: «Partimiz
ortanın soluna kaymakla
yörüngesine oturdu» dedi.
— Yörüngemize oturduk paşam...
— Oh, oh... Güle güle oturalım!

Türkiye İş Bankası A.Ş.

MERKEZİ: ANKARA

Telgraf Adresi: TAB

GENEL MÜDÜRLÜK

Mevduat Müd.
Y.No.2

Ankara, 1 Ocak 1966

001068

Sayın Tasarruf Sahibi :

Halkımızın gösterdiği büyük teveccühe bir karşılık olmak üzere yıllardanberi yapmakta olduğumuz zengin ikramiye keşidelerinin devamı olarak, bankamızın, 7 milyon liralık bir çekiliş daha düzenlemiş bulunduğunu biliyorsunuz.

60 apartman dairesi, 5 adet yüz bin lira, 10 adet elli bin lira, 50 adet on bin lira, 100 adet beş bin lira, 500 adet bin lira, ayrıca 15000 kişiye çeşitli para ikramiyeleri kazandıracak olan bu çekilişimiz, 25 Mart cuma günü halk huzurunda yapılacaktır.

Bu 7 Milyon liralık çekilişe katılabilmek ve kazanma şansınızı azaltmamak için 1965 sonuna kadar bankamıza yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı aynen muhafaza etmelisiniz.

7 milyon liralık bu keşide dışında, Bankamız, 1966 yılı için 12 milyon tutarında yeni bir ikramiye Planı hazırlamış bulunmaktadır.

Yeni yılın cazip ve zengin ikramiyelerinden faydalanmak için tasarruflarınızı, her zaman olduğu gibi gene Türkiye İş Bankasına yatırmınızı bekler, yeni yılda sağlık, başarı ve bol şanslar dileriz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

Genel Müdürlük

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 3 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Ocak 1966

Johnson'un mektubu

BÜYÜK Millet Meclisinde başlayan Kıbrıs tartışmasında, ana muhalefet partisi, en çok iki mesele üstünde dayattı: Johnson'un mektubu, Demirperde uydularının bizden yana oy kullanmayışları...

Tarafsız kalemimizle, iki konu üstünde de, yön tutmadan duralım:

Johnson'un mektubu, zaman aşımı içinde, günün olayı olmak önemini çoktan kaybetmiş bir devlet sırrıdır.

Cumhuriyet Halk Partisi, bütün sızıntılara karşı sustu ve sayın İnönü'nün kurduğu sonuncu koalisyonunda, Amerika Devlet Başkanının kendisine gönderdiği zarfın içinden mektubun ucunu bile ne Türk basınına, ne Türk vatandaşına göstermedi.

Suat Hayri Ürgüplü'nün bir yıla yaklaşan seçim öncesi iktidarından bunun gün ışığına çıkarılmasını istedi mi?.. Hayır. O zaman da bu mektubun gizli tutulmasına önemle dikkat edilmiştir.

Şimdi, Birleşmiş Milletler Cemiyetinde, Amerika tam bir kara gün dostluğu ile, sayı olarak bir, ağırlık olarak topundan üstün oyunu bizim lehimize kullanınca, C.H.P: «Mektup açıklansın» diye, Atatürk partisinin şerefli geçmişine hiç yakışmaz bir şamataya başladı!

Eğer bu mektup utanç verici sözler taşıyorsa sorumluluğu yalnız sayın İnönü'ye karşıdır. O günlerin muhterem hükümet başkanı İsmet paşa, seksen iki yaşında, Atlantığı aşarak, taaaa Amerika'ya böyle açıklanması güç, haysiyet kırıcı bir mektup almak için mi gitmiştir?.. Nerede kaldı o meşhur politika üstadının o meşhur kurtluğu?..

Demirperde gerisi uydularının

bize karşı beliren oylarına gelince:

Bu, sayın İnönü'nün güttüğü Sovyet Rusya'ya yakınlaşma politikası, A.P. iktidarınca benimsenmediği için bu sonucu vermiş!

Sovyet Rusya, Türkiye sınırlarına coğrafyanın oturttuğu, gözü ilk sulara, bir devdir. Onunla dost olmayı ve dostluğun huzuru içinde yaşamayı kim istemez?

Ama bu dostluk, bütün kızıl oyları bizim davamız uğruna bir yakınlık alırsa, Stalin'in pençesini üstümüze uzattığı günlerde: «Amerika'nın sınırları Erzurum'da başlar» diyen Truman'ın Amerika'sı bize karşı nasıl bir yüz takınır ve NATO'daki durumu muz ne olur, bilmem!

Acı olan, çok acı olan gerçek nedir, bilir misiniz? Sayın İnönü'ye gönderilen mektubun bir

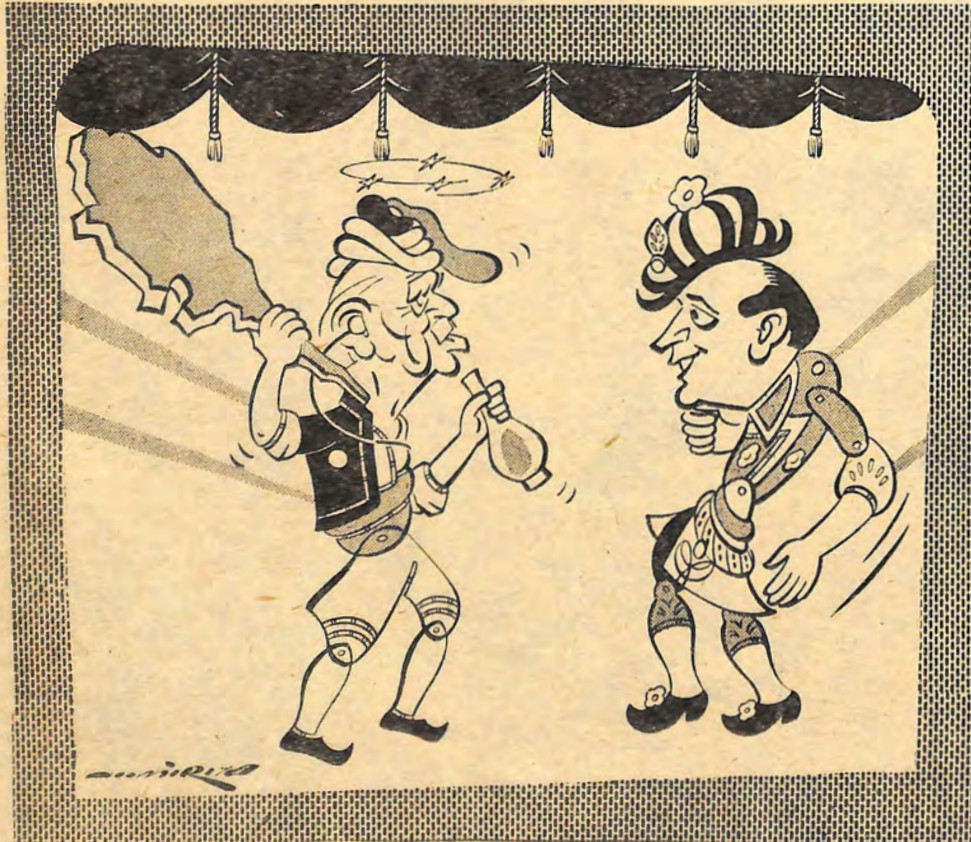
eşi de Yunan Başbakanına gönderilmiştir. Mesajın neler söylediği orada da bir devlet sırrı kaldı ve küçük komşumuzun halkına açıklanmadı.

Karşı partilerin, bu mektubu ellerinde bayrak bayrak dalgalandırdıklarını ve kiliseyi, üniversiteyi, sokağı ayaklandırdıklarını duymadık!

Sayın ana muhalefet partisi, Johnson'un mektubu Büyük Millet Meclisinde okunursa, son derece iyi eğitim görmüş kışkırtıcıların çabası ile, İstanbul'da Hürriyet Meydanı'nın, Ankara'da Kızılay Meydanı'nın nasıl bir ana, baba gününe döneceğini, hangi elçiliklere çiçek, hangi elçiliklere taş atılacağını artık başta sayın Garp Cephesi Kumandanı İsmet paşa, hepimiz korka korka düşünelim!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Ramazanda siyasî Karagöz:

İnönü — Aaaayt... Ölümlerden ölüm beğen!..

AKBABA

Sizin Derginiz!

Akbaba kırk üç yıldır çıkıyor. Bu yaşta başka bir dergi tanıyor musunuz?

Akbaba bu sürekli ve şerefli hayatı, yaptığı işi seven sanatçıların çabasına borlu.

Biz, severek çalışıyoruz: Baş ucunuzda kalem kâğıt, uyku arası çakan konuyu, bir nükteyi hemen not etmek için her gece hazır..

Yılbaşında hem ilâveli, hem renkli bir sayı verdik. O dört yaprak, makineden beş kere geçti: Sarı, kırmızı, mavi, siyah renkleri ve arkasını basmak için... Yeni aldığımız son sistem otomatik makinemiz, bu ilâveyi basarken dört gün, dört gece çalışmıştır.

Oldukça büyük bir zarara mal olan bu renkli ve ilâveli sayının tek kazancı var: Sayın okurlarımızı ve kendimizi memnun etmek!

Biz, Akbaba'yı sizin derginiz biliyoruz. Lütfen onu benimseyiniz ve okumayanlara okutunuz.

Satışımız ne kadar çoğalırsa, Akbaba'nın sahife sayısı, yazı ve karikatür zenginliği de o kadar artacaktır.

Türkiye'nin en eski, en zarif, en sevilen mizah dergisini, kâğıt fiatları, boyalı fiatları, yazar, çizgi ücretleri ne kadar artarsa artsın, biz onu hep bir liraya vermek istiyoruz.

Saygı ve teşekkürlerimizle:

AKBABA

FENERBAHÇEYİ Okuttular.

Adnan VELİ

FENERBAHÇE Futbol Takımının üstüste yenilgilere uğraması, kulübün taraftarları arasında büyük yankılar yapıyor, derin üzüntüler yaratıyordu. Her maçtan önce demec vermek şadet haline getiren Başkan İsmet Uluğ, artık son maçların arefesinde ağızını açamaz olmuştı. Yurdun çeşitli bölgelerinden gelen mektuplarda, telgraflarda, Yönetim Kuruluna sitem ediliyor, hattâ bazı mektuplarda da hakaretler savuruluyordu. Eski yöneticilerden Müslim Bağcılar'ı tekrar göreve çağırarak telgraflar da eksik oluyordu. Bu telgrafların birinde:

**Gitti Müslim Bağcılar,
Geldi hepten saçıklar.
Hani milyonluk forvet?
Hepsi tereyağlılar!..**

Diye, idarecilerle ve futbolcularla alay ediliyordu. Oskar Hold, Ahmet Erol, Halit Deringör ve daha başkaları, Fenerbahçe'nin bu durumuna çare bulamayınca, «Prenses Çiftliği» sahibi, eski ünlü kalecilerden Necdet Erdem'e görev verne-yi, Başkan Uluğ uygun görmüştü. Ama, Erdem'in ele aldığı takım, Gençlerbirliği'ne 1-0 yenilip Ankara'ya da berabere kalınca, işler tekrar karıştı. Takımı düzeltmek için, neler yapılması gerektiğine dair her kafadan bir ses çıkı-yordu. Son çare olarak, takım halinde Eyüpsultan Türbesini ziyarette gittikten sonra, Hırka-i Şerif'te Çatal Sakal Arap Besim Hocaya uğrayıp, futbolcuları teker teker okutanın, Fenerbahçe'yi tekrar canlandıracağı ve hezimetlerden kurtaracağı düşüncesi öne sürülmüştü.

Bu düşünce, Yönetim Kurulunda oyları ve çoğunluk kararı haline geldi. Bunun üzerine Başkan Uluğ, bir çarşamba günü Faruk Ilgaz'ı, Hırka-i Şerif'teki Çatal Sakal Arap Besim Hocaya gönderip, ertesi gün için randevu istetti.

Besim Hoca, epi zamandır muska yazma, büyü bozma işlerinden elini ayağını çekmişti. Fakat ortada bir memleket ve gençlik meselesi olduğunu anlayınca, Faruk Ilgaz'a iyi kabul gösterdi ve Fenerbahçe takımına yapılmış olan büyü bozma ve futbolcuları teker teker okuyup tıflemek için, harcı masrafı dahil, 1500 liraya razı oldu. Ilgaz, 500 lira kaparo verip, müjdeyi Yönetim Kuruluna yetiştirdi. Ertesi sabah saat dokuzda, bütün futbolcuların kulüp lokalinde hazır bulunmaları Başkan tarafından emredildi. Yirmi kadar futbolcu ile beş idareciyi, Kadıköy'den Hırka-i Şerif'e götürmek üzere bir de otobüs kiralandı.

Ertesi sabah futbolcular, bildirilen saatte lokalde hazır bulundular. Necdet Erdem, hepsine ayrı ayrı, abdestli olup olmadıklarını sordu. Yalnız bir tanesi, o da Şeref, abdestliyd. Menecer, abdestsizlere, çabucak abdest almalarını bildirdi. Gelgelelim Ziya, Sükrü, Şenol, Hâzım, Ogün, Aydın, Ercan, Ali İhsan, nasıl abdest alınacağını bilmiyorlardı. Erdem bunlara, ceketlerini, gömleklerini, ayakkabılarını çıkarttı.

— Herkes benim yaptığım gibi yapsın..

Diyerek hepsine abdestini aldırdı. Sonra otobüse bindiler. Araba vapuru ile karşıya geçip, Hırka-i Şerif'teki Çatal Sakal Hocanın evine geldiler.

Kapıyı, yaşlıca, başörtülü bir kadının açtı. Misafirlerin geleceğini önceden bildiği için, kalababığı hemen içeriye buyur etti.

Çatal Sakal Hoca, ikinci katta, bir yer minderinin üstüne bağdaş kurmuş, önüne yuvarlak bir bakır mangal koymuş, elinde maşa, ateşleri düzeltmekle meşguldü. Başta İsmet Uluğ olmak üzere Fenerliler, birbirini peşinden odaya girip, hemen Çatal Sakal Hocanın ellerine sarıldılar ve üçer defa öpüp başlarına koydular. Hoca, hem elini öptürüyor, hem de kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Gene eliyle, sporculara oturmalarını işaret etti. Fenerlilerin kimi ayaklarını altına alıp diz köktü, kimi de bağdaş kurdu. İsmet Uluğ hep koltukta oturmaya alıştığı için, yere oturmakta biraz sıkıntı çekti!

Çatal Sakal Hoca, mırıltı halinde yaptığı duayı bitirdikten sonra, üç sefer etrafına üfledi. Sonra, bakışlarını gelenlerin yüzlerine çevirerek, elini göğsüne koydu:

— Esselâmlüaleyküm, dedi. Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz..

Hepsi birden cevap verdiler:

— Aleykümselâm Hoca efendi..

— Elem ve istirabatinız, yakinen malûumdur. Faruk Efendi adındaki arkadaşınız, bana nakletti olup bitenleri.. Elbette şifası mümkün değildir ve elzemdir. Fenerbahçe gibi muzafferiyetleri meşhud ve müsellem bir kulübümüzün mağlûbiyetten mağlûbiyete uğrayarak hicap içre olması, kâffemizin azabı asfıdır. Sabır olunuz, mu'tekid olunuz, Hazreti Rahmânırrahîm, elbette inâyeti ilâhiyeye mazhar kılacaktır sizleri.. Şenol Efendi oğlum.. Yanıma gel bakayım.. Şöyle otur.. Ellerini bağla, her türlü hissiyatı dünyeviyyeden kendini mücerret

kıl.. Vecdü imân ve hulûsu kalb ile gözlerini kapalı..

Şenol, onun dediği gibi yaptı. Hoca, dizlerinin arasındaki küçük bir torbadan çıkardığı tozu, ateşin üstüne serpti. Mangaldan kalkan dumanı onun yüzüne doğru üflüyerek, gene mırıltı halinde bir şeyler okumaya, tesbih çekmeye koyuldu. Bu böylece, beş dakika kadar sürdü. Duasını bitirdikten sonra, üç defa Şenol'un yüzüne doğru üfledi. Üç defa da Kelimel Şehadet getirtti. Sonra onu kaldırıp Ali İhsanı çağırarak önüne.. Aynı şeyleri ona da yaptı. Daha sonra Aydın, Ogün, Hâzım ve ötekiler, teker teker hocanın önüne oturup tıfıldındılar. Tıfısları işi bittikten sonra Hoca, mangala biraz ödülkahir, biraz zerdeçal, biraz da dânilfil serpiştirerek onları da yaptı. Ve yüksek sesle duaya başladı:

— Fenerbahçe gibi mümtaz bir kulübümüzün kal'asını muhafaza eylemek bâbında, Hâzım kuluna dirayet, kollarına metanet, bacaklarına salabet ihsan eyle Yârabbi!..

Oturana, aynı gönül birliği içinde el açtılar:

— Âmiiliiin!..

— Özcan nâm kulunu, her türlü teğafilden masun ve hasım takımın hututu muhaciminden atik ve çekvik kılarak Fenerbahçe kal'asına müteveccih bilcümle tehalük ve tararruzu defli kılması bâbında, kendisine şecaat ve cesaret ibzal eyle Yârabbi!..

— Âmiiliiin!..

— İsmail nâm kulunu, her türlü tekme ve çifte darbelerinden mahfuz kılarak bacak adalâtına kuvvet ve mukavemet, ayaklarına bi emsâl bir liyakat ve âmirlerinee karşı ahde sadakat ihsan eyle Yârabbi!..

— Âmiiliiin!..

— Fenerbahçe takımının sağ cenah müdafaasında tavzif olunan Şeref kuluna savletlerinde celâdet ve fâikiyet, ve gaflet halinde elektrikiet ve muhacemede siir'at ve çektiği şutlarda isabet ihsan eyle Yârabbi!..

— Âmiiliiin!..

— Ve Fenerbahçe takımının merkez müdafaasında tavzif olunan Ercan kuluna, nâmütenâhi bir cevvaliyet ve karşı cenahtan gelen topu elle mi, yoksa ayakla mı tuttuğu zımnında bir müphemiyet ve hakemle konuşmasında nezaket ve kafa ile top tevkifinde riçhaniyet ve hafiyen çelme atışında bir muvaffakiyet ve ayakkabısına bir hâkimiyet ihsan eyle Yârabbi!..

— Âmiiliiin!..

— Ve Fenerbahçe takımının sol cenah müdafaasında tavzif olunan Ali İhsan kuluna, esnâyî müsabakada lisanen nezâket ve letâfet, muhibbânına takdim kıldığı paslarda isabetli bir istiamet ve soyunma odalarında veçhini tathir ettikte bir tarâvet ve senellerinin ödenmesinde çok sağlam bir kefâlet ihsan eyle Yârabbi!..

— Âmiiliiin!..

— Ve Fenerbahçe takımının muhacimlerinden Sükrü kuluna, artık gol atmak hususunda zaruri bir icazet ve kendisini transfer etmek için verilen bunca nukuda lâyük olamazsa, lâyük olduğu veçhile miktârı kâfi hacalet, gene de nakâfi gelirse, hak mantukunca rezalet ve muvaffakiyetinin tahakkuku bâbında, hasım taraf kal'asının direklerine, topu çekici bir mîknatisiyet ihsan eyle Yârabbi!..

— Âmiiliiin!..

Bu seferki «Âmin» de, İsmet Uluğ'un sesi biraz yüksekçe çıktı!

Hoca devam etti:

— Ve Fenerbahçe kulübünün hututu muhacemesinde tavzif olunan Ogün kuluna şefaet ve atacağı gollerde nefaset, ve takdim edeceği paslarda basiret ve gole delalet, ve haftada bir gün Eyüpsultan Hazretlerini ziyaret ve karşı taraf kanbura yattığında bizimkine nezahet ihsan eyle Yârabbi!..

— Âmiiliiin!..

— Ve Fenerbahçe takımının lâzımı gayri mufâriki Şenol Efendi-nin çektiği şutları, teleferik nâm tavassutla hasım kal'alarına sevk ve şitâb ve mumailleyhe, şöhetri şâmileyeye ermiş bulunan zenci Pele Efendi ile şihriyet ve karâbet, Eusebio Efendi ile rekabet zımnında lütfu kerem eyle Yârabbi!..

— Âmiiliiin!..

— Ve binnetice bilcümle topçuların tarihini selâmet ve kendilerine muzafferiyet ve bâdema mükellef bir ziyafet ihsan eyle Yârabbi!..

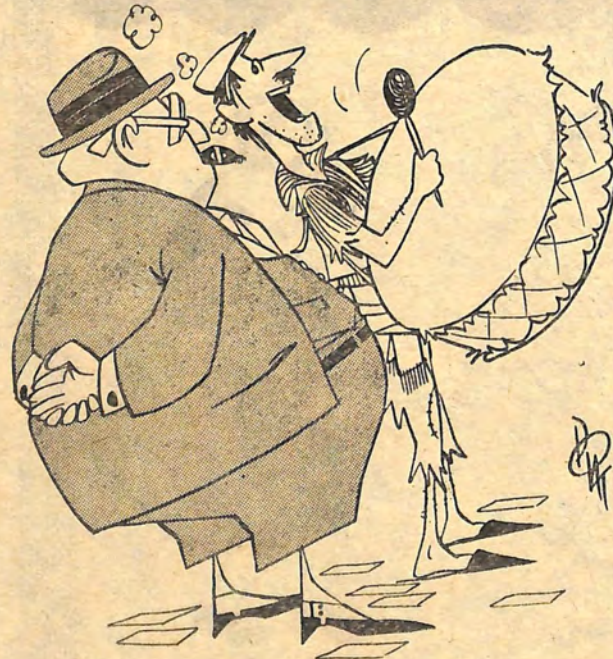
— Âmiiliiin!..

— Ve Reisi muhterem İsmet Efendiye bihudud bir keramet ve Faruk Ilgaz Efendiye yevmiye iki kilo yağlı et ihsan eyle Yârabbi!..

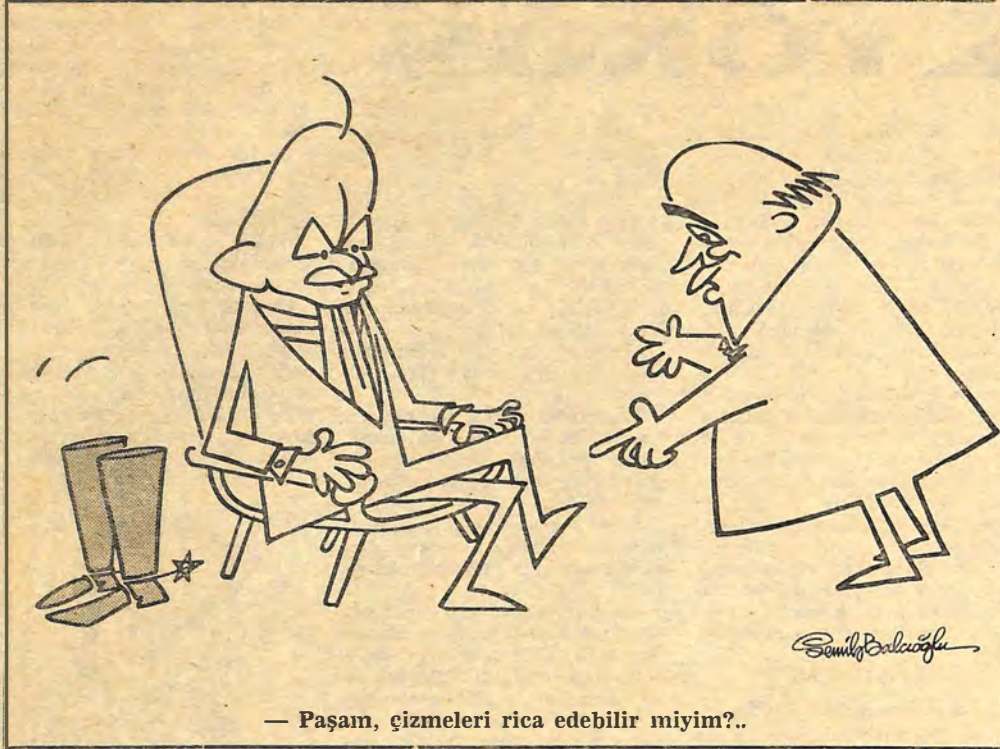
— Âmiiliiin!..

— Ve Menecer Necdet Erdem efendiye, antrenmalarda sesini duyurabilmesi için, saha civarında do-laşmak maksadıya üç tekerlekli bir bisiklet ve antrenmanlar dışında «Prenses Çiftliği» idare etmesi bâbında hayırlı bir ticaret ihsan eyle Yârabbi!..

— Âmiiliiin!..

**Yenicami direk ister,
Söylemeye yürek ister,
Benim karnım toktur amma
Arkadaşım börek ister!**

Hoca, duasını bitirdikten sonra hepsi, elleriyle, yüzlerini ikişer defa sıvazladılar..

Fenerbahçe'ye, Galatasaray'la Beşiktaş'ın yaptığı büyü, bunca duadan sonra herhalde bozulmuş olacaktı. Faruk Ilgaz işaret edince Fenerliler ayağa kalktılar ve hep bir ağızdan: «Şa şa, şa!» dedikten sonra, tekrar Hoca'nın ellerini öperek teker teker odadan çıktılar. Yüreklere bir ferahlık gelmişti.

Evin önünde bekliyen otobüse bindikleri vakit, keyifleri yerindeydi. Yolda hep bir ağızdan şarkıya başladılar:

**Çıktık açık alında, on yılda her savaştan,
On yılda onbeş milyon genç yarattık her yaştan..**

İsmet Uluğ'un da neşesi yerine gelmişti. Çocukların bu halini görünce neşeyle bağırdı:
— Yeşşşşşşş..

Adnan VELİ

TAŞLAMA

Ağızdan hiç «Allah» sözü işitilmez derlerdi. Oysa o her Allahın günü kapısına gelen dilencilere «Allah versin» derdi...

Her gelen vatandaş:
— «Bugün git, yarın gel» demesini pek severdi:

Ama bir gün Azraili gördü karşısında, vatandaşın yerine...
— «Bugün git, yarın gel» demesine vakit kalmadı!

Öğrenciler birbirleriyle tartışıyorlardı.

Biri:
— Muhakkak torpil lâzım, dedi.

Öbürü:
— Gemisini kurtaran kaptan, dedi.

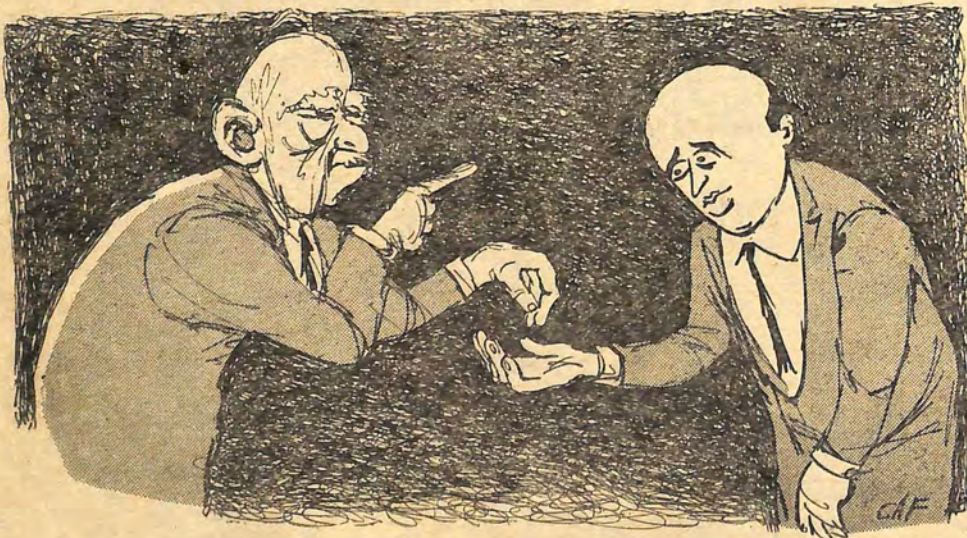
Üçüncüsü:
— En iyisi iskele alabanda, dedi.

Onları dinleyen çağ dışı bir yaşlı sordu:

— Denizyollarında mı çalışıyorsunuz oğlum?

Erhan TİĞLİ

Demirel: «Kıbrıs meselesini İnönü'den böyle devraldık» dedi.. — Gazeteler —

— Al şu Kıbrıs'ı, sakın kaybetme!

Ege bölgesine kurbağa yağdı..
— Gazeteler —

— Devlet kuşu dedikleri bu mu acaba?..

BİZİM YOKUŞ

Kenan Akıncı

Yazarlarımız arasında da yedek parçalarımız vardır. En eskisi galiba Kenan Akıncı. Onu, önce yazıları ile tanıdım. Kendisini, isminden çok sonra...

Bir gün postacının bıraktığı bir mektuptan bir hikâye çıktı. Yeni Türk harfleri ile ve mürekkepli kalemle yazılmıştı bu sayfa sayfa satırlar...

Okuyamazdım. İnikânsızdı o-

kumam... Arkadaşlara verdim, gözden geçiriniz diye.

Bir saat sonra getirdiler:

— Güzel...

— Güzel mi?

— Güzel.. Vallahi güzel!

Üç kişinin yemini bile inanamama yetmedi.

— Rica ederim, dedim, bir zahmet daha.. Şunu daktilo ettirip bana veriniz.

Okudum ve şaşıtm: Sahiden güzeldi bu Kenan Akıncı imzalı hikâye!

Ondan sonra, uzak aralıklarla hikâyeler gelmeye başladı ondan. Tath bir Rumeli Türkü ağzı ile yazıyordu hikâyelerini. Konu her zaman yerli ve her zaman İstanbul sınırları dışındandı. Hikâye yapısı, konuşmalar, her şey usta işi denecek kadar sağlamdı bu yazılarda...

Ne kadar vakit geçti aradan bilmiyorum. İki yıl mı, üç yıl

mı?.. Bir gün, içeriye, arkadaşların odasına, açık kumral saçları kıvılcımlı, yüzü güneş ve soğuk yanı, gülümser bir genç geldi.. Kenan Akıncı dediler.

Az konuşuyor, sessiz sessiz çok gülüyordu!

Kenan Akıncı, Enez'in bir köyünde, Yazır köyünde başöğretmendir. Sesi az çıktı bu kış. Bakalım, yazla beraber nasıl gelecek?

Şimdi bir yazı makinesi de var. Hikâyelerini rahat rahat okuyabilirim. Ama bir tutukluk geldi nedense genç arkadaşımıza.

Eğer beşyüz ciltlik bir kitaplığı olsa.. Eğer bir yabancı dil bilse.. Eğer sıcak bir ev, bir can yoldaşı olsa ve eğer her köy öğretmeninin çektiği çileler olmasa, mizah edebiyatımız, inancımız bana, güzel, az zamanda çok sevilen bir hikâyeci kazanırdı.

Muzaffer İzgü

Gelen mektupları, pek az yazılma ile zarfından okurum: Bu bir sevgi mektubudur. Nereden mi anladım?.. Adımın başında bir sayın vardır. Bazi, Sayın'ın başında da bir Pek... Sonra, zarfın arkasında da gönderenin adı, adresi... Şu bir küfür mektubudur. Adımdan önce bir Bay gelir. Burada Bay, sövmedir, hakarettir. Zarfın arkasında ise adres değil, isim bile bulamazsınız! Şu kalın zarf mı?.. Onda da hevesli bir okuyucu yazısı.. Bir hikâye denemesi.. İki üç şiir!

Bir yılı geçti sanırım, böyle bir mektup geldi, kalıncasından... Korka korka açtım. Nasıl korkmayım?.. Tanrının günü böyle mektuplar, mektuplar, mektuplar geliyor. Sağ olsunlar, benden cevaptan isterler, öğüt de isterler üstelik.. Sanıyorlar ki, bir kendileri vardır bana mektup yazan, karşılık bekleyen!

O kalın zarfın içinden de umduğum çıktı: Bir mektupçukla, bir hikâyecik... Bilmem kaç gün sonra, bir işsiz saatimde göz attım. Şöyle böyle idi.. Vardı bir şeyler.. Ama Akbaba'ya giremezdi.. Bir ümitli denemeydi ancak.

Kırk üç yıldır, artık acımayı unutan ellerim, onu da sepete attı, merhametsizce...

Aradan bir hafta geçti, geçmedi. Bir hikâye daha geldi aynı imzadan...

Sonra, bir hikâye daha.. Bir hikâye daha.. Bir hikâye daha!

İş inada binmişti: O bana gönderiyordu, ben sepete gönderiyordum!

Bir gün, ilişik mektubunda inadımı açıkladı bana:

«Hikâyelerimi size beğendirmeye kadar göndereceğim» diyordu.

Haaaa, bu saygıdeğer bir dayanıştı. Gözümde büyüdü adam.. Adeta postacıyı bekler oldum: Bana beğendireceği hikâyeye kavuşmak için!

Derken günün birinde çıkıvermesin mi hikâye karşıma... Benim karşımdan da sizin karşıma!

Bu güzel inadin adı, şimdi Akbaba'nın temelli yazarları arasında yer alan Muzaffer İzgü'dür.

En az haftada bir hikâyesi ile karşılaştığım İzgü'nün geçen yaz kendisi ile de karşılaştım.

Bu, benim onu ilk görüşüm değildi yalnız, onun da İstanbul'u ilk görüşü idi...

Muzaffer İzgü, sahiden tanınmaya, sevimliye değer... Hatta bu sevgiye, saygı da katarak!

Size, yarının ünlü bir hikâyecisi olacağına inandığım bu sanatçının portresini ve hayatını çizmek isterim:

Boy, kısa: 1,62 diyor kendisi. Kilosu mu? Onu da kendisi söylüyor: 53!..

Bu kiloya bakınca, mesleğini sormazsınız artık.. Öğretmen olduğunu anlamışsınızdır!

Adana'da doğmuş.. Bir gece-kondunun beş çocuğundan biri!.. Yaşını öğrenince şaşıtm: Demek gecekonduda otuz iki yıl önce de varmış yurdumuzda!

Bir küçücük tahsildarın oğlu imiş Muzaffer İzgü.. Dar gelirli bile değil babası, daracak gelirli. Gündüz mektebe gider, gece sinemada gazoz, simit, fındık, şeker satardım diyor...

Yapmadığı iş, öğrenmediği sanat kalmamış okul çağında: Tenekecilik, terzi çıraqlığı, marangozluk, elektrik, radyo, sinema tamirciliği.. Her şey.

Ama İzgü'nün inadını biliyor-

sunuz. Hem çalışmış, hem okumuş... Taaa, Diyarbakır öğretmen okuluna girinceye kadar.

Hani esmer adam, beyaz adam, şişman adam, aksi adam, cömert adam vardır ya... Bizim Muzaffer İzgü de tam bir inat adam!.. Ama ne güzel inat, ne tatlı inat, dostlar başına bu inat!

Diyarbakır Öğretmen Okuluna da girince yine inadı tutmuş ve... Ve mektebi «Peki» derece ile bitirmiş!

Ondan sonra mı?.. İnsan iş inada bindirdi mi yapmayacağı, yapamıyacağı şey yoktur.

İzgü de böyle: Bir yıl önce tanıştığı okul arkadaşı Günsel'den ayrılmamak için «Peki» diplomalı olmanın forsunu dayanarak kendisini Diyarbakır merkezine tâyin ettirmiş... Daha sonra mı?.. Yine inat: Arkadaşının da okulu bitirmesi için bir yıl beklemiş...

Ve bu bir yıl da geçince, Di-

yarbakır Öğretmen Okulundan bir genç öğretmen daha diploma almış: Bayan Günsel...

Daha, daha sonra mı?.. Yooook, o kadar sonralara gitmeye ikisinin de tahammülü yok artık: Mektepten mezun oluşunun üçüncü günü de soluğu evlenme dairesinde almışlar!

Şimdi iki mektep arkadaşı iki meslektaş üç çocuk sahibidirler. Birincisi oğlan, okul çocuğu.. Öbürleri ikiz kızlar!.. Babalarının büyük neşesi, dinlendirici neşesi, her gece, yataklarının yanında ikizlere masal söylemek...

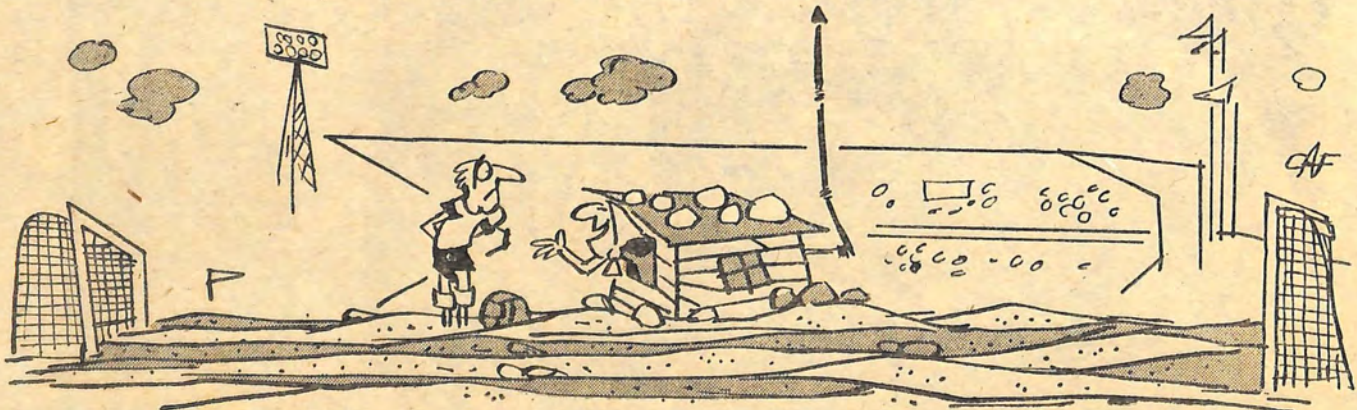
Bir keyfi daha var İzgü'nün: Boş saatlerinde motosikletine atlayıp ilden ile, ilçeden ilçeye, bucaktan bucağa, köyden köye dolaşmak!

İzgü'nün gönlü memleket dolu, yurttas dolu...

Bir gün, bize, bizim sahici romanımızı verecektir bu kalem. Yeter ki inad etsin!

Yusuf Ziya ORTAK

Dolmabahçe stadı tarla halini aldı. — Gazeteler —

— Kusura bakma evlâdım Taşlıtarla zannettim!..

Gece maçlarında elektrikler sönünce!..

TOP Halit Kıvanç YUVARLAKTIR

Toto'da durum feci:
«Top yuvarlaktır!..»
Yanılşa gazeteci:
«Top yuvarlaktır!..»
Bağırır idareci:
«Top yuvarlaktır!..»
Gol mü yedi kaleci:
«Top yuvarlaktır!..»
Antrenör demeci:
«Top yuvarlaktır!..»
Tribünde kahveci:
«Top yuvarlaktır!..»
Konuşan bilmem neci:
«Top yuvarlaktır!..»
Top yuvarlaktır... Top yuvarlak-
tır... Top yuvarlaktır...
Sanki şu biçare top, «dört köşe»
olsa, herkes her şeyi kolayca kestir-
ecekmiş, bütün dentler bir çırpı-
da halledilecekmiş gibi!..

Evet, her top yuvarlaktır... Ve her
yuvarlak top da döner...
Ancak, her dönen, yuvarlak top
değildir. Kaypak politikacıları da
hesaba katmak gerek!..

Öyle öyle... Herkesin diline bir
«Top yuvarlaktır» tekerlemesi yer-
leşmiş, onunla birlikte toptan yu-
varlanıp gidiyoruz.
Hem de öylesine yerleşmiş ki...
Hani bir gün manava «İnsaf yani,
beş liraya elma olur mu?» demeye
kalksak... Gülecek ve «Eeee beyim,
diyecek, top, şey, elma yuvarlak-
tır...»

Geçenlerde Beşiktaş'ın Altay'a
attığı tartışılabilir gol var ya... Hani
«elle mi, ayakla mı» diye Bütçe Ko-
misyonu'nda milletvekillerini bile
saatlerce, oturumlarca meşgul eden
gol... Hah işte o gole «Gol» diyen
Avusturyalı hakem de öyle demedi
mi geçen gün: «Top yuvarlaktır!..»
— Affedersiniz, diye tekrarlardım
sorumu, top yuvarlak olmasına
yuvarlak da, kaleye ayakla mı gir-
di, elle mi? Bunu öğrenmek istiyor-
dum sizden...

— Madem ki yuvarlaktır top, ne
farkı olur? Ha elle girmiş, ha ayak-
la...

— Aman, dedim, yapmayın!.. Siz
ki enternasyonal bir maç yöneten,
ünlü bir hakemsiniz... Bir futbolcu
elle gol atarsa, ne dersiniz buna?

— O kadar ayak arasından eliyle
topu kaleye sokabilirdi için «Bra-
vo!» derim.

— Bugüne kadar idare ettiğiniz
maçlarda böyle gol oldu mu çok?

— Bilmem... Farkında değilim...
Hesabını da tutmadım. Zaten ben
hep yurt dışında maç yönetirim.

— Peki, memleketinizde hakem-
lik yapmaz mısınız?

— Pek yapmam... Viyana'ya dön-
memle beraber, beni uçağa bindirip
yabancı bir beldeye yollamaları bir
olur.

— Demek çok isteniyorsunuz dış
ülkelerden?

— Yooo... Yol masraflarını bizim
Avusturya kulüpleri verirler.

— İyi ama, her hafta idare ede-
cek maç buluyor musunuz yabancı
beldelerde?

— Tabii... İkinci, üçüncü, dör-
düncü kılme maçları ne güne duru-

yor!.. Onlar da olmazsa, mahalle
aralarındaki maçları...

— Farzedelim ki, onlar da yok?

— Hah işte, o zaman da Türki-
ye'deki maçlara geliyorum!

— Yaaaa?

— Yaaaa!..

— Peki, futbol kuralları içinde
sizce en önemlisi?

— Top yuvarlaktır!..

Demesiyle düşüp bayılmışım...
Tribünlerden yükselen tempolarla
ayıldım ancak!..

kendi gücü ölçüsünde tribünlerden
sesli selâm topladı.

Ama... Yoooo!.. Asla asla!.. Kat-
yen kabul etmem... Hiç de doğru
değil!.. Seyirciler kızmasına kızdı,
hiddetlenmesine hiddetleniler ama,
hiç de kötü bir hareket yapmadılar.
Ne ne ne? Sahaya minder mi
attılar? İnsaf yani!.. Çok kötü ni-
yetlisiniz... Niye attılar o minder-
leri? Anlıyamadınız demek... Ya-
zık!.. Seyirciler baktılar ki, saha
çamur deryası... Hakemcik de or-
dan oraya koşup yoruluyor. «Lüt-
fen oturun şu mindere de, rahat ra-
hat maç seyredin!» demek istedil-
er hakemlere... Siz bunu «Kafasına
minder attılar»a çeviriyorsunuz...
Ne ne ne? Raki, votka, konyak şişe-
leri de mi attılar? Tabii atacaklar...
Mübarek Ramazan gelirken, bu gi-
bi haram içki şişelerini ceplerinde
taşıyacak değildiler ya... Ne ne ne?
Ya kapıda bekleyişleri mi? Ne de-
mek yani? Anayasa'ya göre, her va-
tandaş her vatandaş istediği her
yerde her zaman bekleme hakkına
sahip değil mi? Milletvekillerinin

dokunulmazlığı gibi, hakemlerin de
«beklenmezliği» yok ya...

Gene de bekleyecekler... Hatta
bizzat ben de bekleyeceğim... Büt-
tün memleket sporu bekleyecek...
Hep bekleyeceğiz... Evet evet, bu
memlekete bir tane gerçekten «ha-
kem»in geleceği günü, milletçe bek-
leyeceğiz... İcâbederse Mahşer'e ka-
dar bekleyeceğiz... Herhalde bir
gün bir tane gelecek... Gelecek ve
bizler de «Aaaa hakem nasıl oluyor-
muş?» diye merakla seyredeceğiz o
geleni!..

Bu hakemler yüzünden bir de
«maç öncesi» dâvası çıktı. Yabancı
hakemlerin mihmandarları «Şu ta-
kımı yendir, bu oyuncuyu indir»
diyorlarmış da, o hakemler de sa-
haya çıkınca bir tarafa eğiliyor-
muş... Federasyona kadar gitmiş
bu lâf... Yetkililer de «Tedbir» diye
ayağa kalkmışlar.

Şöyle bir düşündüm: Demek ge-
tirilecek hakemin yurdumuza ayak
basışından itibaren Federasyon
kontrolü yapılacak... Meselâ bir
tercüman mı verdiler yanına... Bir
de «Tercümanı kontrol memuru»
konacak ayrıca... Onun yanına da
«Tercümanı kontrol memurunu tef-
tiş şefi» verilecek... Bir de «Tercü-
manı kontrol memurunu tefitiş şefi-
ni mütrakabe âmiri» görevlendirile-
cek... Ama ya hakemin kulağı, daha
gelmeden bükülmüşse!!

İyisi mi, Futbol Federasyonu bü-
tün yabancı ülkelere birer özel me-
mur yollamalı... «Yabancı hakemle-
ri kontrol atâşeligi» kurulmalı ya-
ni... Yok yok, bir değil, üçer atâşe
her memlekete... Malum ya, «Bü-
yük» kulüplerimizin sayısı üç... Her
birinin taraftarı birer atâşe... Ha-
kem mi lâzım oldu, Federasyon he-
men yazacak o ülkedeki «Yabancı
hakemleri kontrol atâşelerine...
Üçü de raporlarını yollayacak. İnce-
lenecek bunlar ve uygun görülen
hakem çağırılacak... Tabii yalnız de-
ğil... Uçakta yanında o üç «Yaban-
cı hakemleri kontrol atâşemiz» de
bulunacak. Hava alanına indiği an-
da ise, Tercüman, Tercümanı kontrol
memuru, Tercümanı kontrol
memurunu tefitiş şefi, Tercümanı
kontrol memurunu tefitiş şefini mü-
trakabe âmiri!..

Çok mu masraflı olur? Haklısı-
nız... Başka bir çare bulmak ge-
rek... Tamam, buldum onu da: Ge-
tirilen yabancı hakemlere birer sa-
ğır-dilsiz mihmandar vermek...
Nasıl? Mükemmel, değil mi?

Hem bir faydası daha olur belki...
Sağır-dilsiz mihmandar bir an bile
yanından ayrılmayacağı için, maçta
da hazır bulunacak ya... Hah işte,
maçta hakemin yaptığı hataları gö-
rünce, ister misiniz sağır-dilsiz
mihmandarın kulağı açılınsın, dili
çözölsün... Ve o da başlasın tem-
polu feryada uymağa...

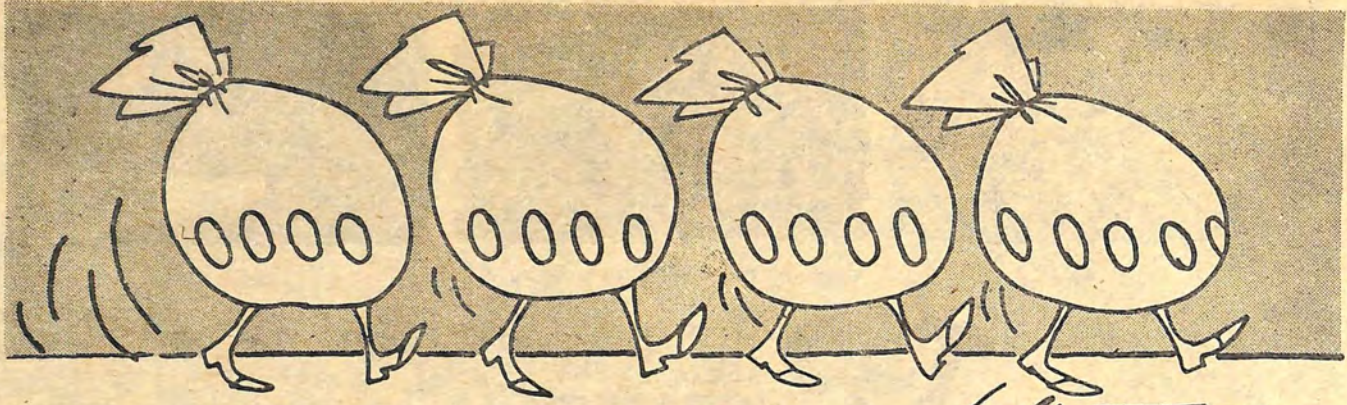
Kızmayalım, kızmayalım hakem-
lere... Onlar da insan... Ve her in-
san gibi yanılmak onların da hakkı.
Evet: Yanılmak insan içindir...
Hakem ise, yanılmak için yaratıl-
mıştır!..

Dolmabahçe'de şişe atanlara karşı emni-
yet tedbirleri alınıyor... — Gazeteler —

Polis — Yooo ahbap, şişeyi eline vermem!..

Halit Kıvanç

Türkiye'ye işçi akını!..

YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN *

PAZARTESİ

Kilit noktası

Yeni İktidar genel müdürleri değiştiriyor ve gazeteler bunu haber verirken:

— Kilit noktasındaki genel müdürler değiştiriliyor... diye yazıyorlar.

Bilindiği gibi kilit anahtarlar açılır. Anahtarın da çeşit çeşidi var.

Eski konaklarda hanımlar bellerine düzineyle anahtarlar bağlarlardı. Kilerin anahtarları... Sandık odasının anahtarları... Hamamın anahtarları... Konsolun gözlerinin anahtarları... Dolapların anahtarları... Anlaşılan şimdiki iktidarlar da anahtarları bellerine sarıp dolamak istiyorlar.

Anahtarın yerine sırasına göre maymuncuk kullananlar da vardır.

Ama dileriz ki kilit noktaları anahtar yerine maymuncuk yerleştirmek gibi bir hevese politikacılarımız kapılmasınlar...

Mafum, yolsuzluk dedikoduları ayyuka çıkmış, anahtar yerleştireceğiz diye kilit noktalarını büsbütün lağva etmiyelim.

SALI

Far

Hürriyet gazetesinde okuduk. Farlarını söndürmeyen bir kamyon 6 kişinin ölümüne sebep olmuş. Çünkü karşından gelen minibüs şoförünün gözleri kamyonun ışıklarında kamaşmış... ve bindirmiş önündeki arabaya... Tabii durup dururken bir kaza... Ölü... Yaralı... Acı...

Minibüs şoförünün durumu hayatta çok insanın başına gelir. İnsanın gözleri kamaşmaya görün bir kere ne yaptığını nereye çarpacağını bilemez.

Ama kiminin gözü kamyonun ışıklarından kamaşır, kiminin gözü para ihtirasından kamaşır, kiminin gözü bir altın saçlı kadının yüzünde kamaşır, kiminin gözü iktidar hırsıyla kamaşır...

La Rochefoucauld:

— Güneşe, iltüme dik dik bakılmaz... demiş.

Hiç denediniz mi güneşe dik dik bakmayı? Kapkara olur evren. Sanırsınız ki birden gözüktü görmeyiz bir karanlık içine düşmüşsünüz. Bir adım ötenizi göremezsiniz.

Bir de bunun tersi vardır. Çok güzel bir şey gördü mü insan, eğer o güzelliğe dalar: — Gözüm daldı... der.

İnsan gözlerine dikkat etmeli.

Çünkü bakarken körleşenler gerçekten kör olandan daha da beter oluyorlar.

ÇARŞAMBA

Millî politika

Birleşmiş Milletlerdeki Kıbrıs yenilgisinden sonra çeşitli tenkit ve tepkiler başlayınca:

— Aman birbirimize girmiyelim, sen-ben kavgasına düşmiyelim, millî bir politika izliyelim... diyenler çoğaldı.

Vallahi bizim de istediğimiz millî bir politika, ama millî politika nedir?

— Çıkarma yapmak mı?

— Yunanistana harp ilân etmek mi?

— Yoksa hiçbir şey yapmamak mı?

Hele bir karar versem millî politikanın ne olduğuna, ondan sonra pek rahat edeceğim.

Açıkcasını isterseniz, bu millî lafı oldum olasıya karıştırmak. Millî roman, millî içki, millî kıyafet, millî şiir diye bazan karışımıza öyle şeyler çıkarırlar ki ne yenir ne de yutulur.

Eski Başbakan Suat Hayri Ürgüplü:

— Biz Kıbrıs davasında başlangıçtan beri ne istediğimizi tesbit edemedik... demiş.

Aman efendim, ne demek Kıbrıs davasında ne istediğimizi bilmemek?

Bal gibi biliyoruz ne istediğimizi Kıbrıs davasında...

Biz Kıbrıs davasında millî politika istiyoruz.

Bir de millî politikanın ne ol-

duğunu tâyin ettik mi, ondan sonra gel keyfim gel...

PERŞEMBE

Uçtu, uçtu...

Çocuklar uçtu uçtu oynuyorlardı:

— Uçtu uçtu kuş uçtu. Parmaklar hep beraber kalktı.

— Uçtu uçtu sinek uçtu. Parmaklar kalktı.

— Uçtu uçtu arı uçtu. Parmaklar kalktı.

— Uçtu uçtu ev uçtu. Parmaklar kalkmadı.

— Uçtu uçtu deve uçtu. Parmaklar kalkmadı.

— Uçtu uçtu devekuşu uçtu. Parmaklar kalkmadı.

— Uçtu uçtu Kıbrıs uçtu. Parmaklar kalktı.

CUMA

Ramazan

Bu yıl Ramazan iyi geldi. «İyi geldi» dediğimiz şundan ötürü. Bu yıl fiyatlar görülmemiş bir biçimde yükselmiş. Kasım ayları arasında yapılan bir kıyaslamaya göre bu yıl Kasım ayında özellikle gıda maddeleri fiyatları rekor kırmıştır. Öylesine bir fırlayış fırlamışlar ki tut tutabilersen, yetiş arkalarından yetişebilirsen...

Devlet Planlama Teşkilâtı böyle söylüyor.

Beyoğlu caddesinin vitrinleri, Mahmutpaşa yokusunun işportaları, Bahçepazarının sergileri de aynı şeyleri söylüyor.

Şimdi bu durumda Ramazan geldiğine nasıl sevinmezsiniz! Hiç olmazsa Tanrı buyruğudur diye Oruca başladınız mı fiyatların peşinde tüknefes olan göğsünüz biraz hafifler.

Bunun içindir ki:

— Ramazan geldi hoş geldi, baldava tepsisi boş geldi... tekerlemesine her yıldan fazla bu yıl itibar var.

Ramazan iyidir, mübarek aydır, bakkalın veresiye defteri hafifler, kasabın hesabı hafifler.

Bir hafiflik sürer gider bayrama kadar...

Oruçların tatlı, bayramların acı olduğu çağda yaşıyoruz.

CUMARTESİ

Asgari geçim

Buna en az geçim de diyebiliriz. Ama genellikle asgari geçim deniyor. Asgari geçim indirimi diye bir şey var. Yani şöyle bir hesap yapıyor medenî devletler:

— Bir insan en az kaç lirayla bir ay yaşayabilir?

Diyelim 500 lira. İşte bu 500 lira vergiden affediliyor. Daha açıkcası ayda 500 lira ve daha aşağı kazanan vatandaşın vergi alınmıyor.

İşte Türkiyemizde kaç yıldan beri asgari geçim indirimi uygulanacak, ama bir türlü uygulanmıyor. Tam sırası geldiğinde: — Haydi gelecek yıla erteleyelim... diyorlar.

1968 yılında, daha bu tartışma bitmedi.

Önümüzdeki yıllarda biter mi, bitmez mi, Allah bilir.

Bizde devlet vatandaş için olmayıp, vatandaş devlet için olduğundan böyle işlere şaşılmaz.

Hani sormuşlar:

— Telgraf telleri ne işe yarar? diye.

Adam bakıp cevap vermiş:

— Kuşlar konsun ve istirahat etsin diye gerilmiştir.

Sanırsınız ki bizde de öyledir, iktidarlar halk için değil, halk iktidarlar içindir.

PAZAR

Bir fıkra

Ağannın halısını çalmışlar. Kasabada faytonla tellâl gezdirmiş ağa. Tellâl bağırır:

— Ağannın halısını alan getirsin, yoksa ağa bir halt eder ha!

Ağa da faytonun arkasında oturur, ve tellâhın her bağırışında ayağa kalkar o da bağırır:

— Ederim ha!

Bizden fıkrayı anlatması, siz artık şu günlerimize bakarak yorumlayın.

— İşte, bir yere gitmemiş!..

YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN *

anKara nimet arzik

MEKTUBU

Hergün bayram değil kil..

«Azim» ve «karar» kelimelerinin ortalarda dolması, ortalara ağırlık veriyordu. Meclis kulislerinde derlenmiş toparlanmış bir Kasım Gülek, şeker-renk, üzerlerine kocaman Kasım Gülek yazılı, hâtıra-reklâm kalemlerini dağıtıyordu partili partisiz gözetmeden! Yan bir odada kışkırın bir gurubun ortasında kışkırın bir Alican kışkırın direktifler veriyordu...

Erzurum milletvekili gülümser Turhan Bilgin, o dünyanın gözü kulağı, dünya büyüklerinin sırdaşı, hallyle, sinesinde saygıyla bir buruşuk kâğıt çıkarıyordu, tekrar sinesine saygıyla sokuyordu kâğıdı!

«Sinelik» kâğıt meğerse, Süleyman Demirel kardeşimizin, Meclis salonunda karalamış olduğu ön yazı! «O yazıları da, o, yalnızlaşmak için karalıyor ya... Kimse gelip Japon usulü önünde bükülüp kulağına bir şeyler fısılamasın diyel...» Elâlem, merakla bakıyordu Başbakanın yazı çizilerine: «Ohhh... demek onun yazısı» diye! Ve «A»lar şöyle yarı yazıldı mı şunu ifade eder. «B»ler tersçe oldu mu şı demekti diye grafolokça yorumlar yapıyordu elâlem...

Harfin kuyruğunun bile tersliğinin mânasını anlayan kardeşlerim, şu arada gazeteciler için her şey ters!.. Ya o ne demek?

Büsbütün yavrulmuş bir Ali İhsan Göğüş oradan oraya seğirtiyordu. Feyzloğlu da oradan oraya hırçın promönadlar yapıyordu, o da ufalmış!

Son zamanların en tipik hikâyesini, 30 senelik meslek hayatını kutlayan, Ankara eski baro reisi Asım Ruacandan çok kişi dinledi: Bir baba-avukat varmış. Bir oğul avukat. Baba avukatın da 30 sene sürdürdüğü bir dâvası. Dâvayı çiçeği burnunda oğluna devrediyor baba avukat.

İki gün sonra oğul avukat babanın karşısına çıkmış pırl pırl pırlıyarak, gıcır gıcır gıcırdayarak: — «Bitti...» diyor, «dâva bitti. Senin 30 sene sürdürdüğün dâvayı ben iki günde bitirdim!»

— «Aç kalacağının resmidir» diye içini çekiyor baba avukat. «Ben o

dâvadan 30 sene geçindim... Şimdi neyle geçineceksin sen?...»

Ooooh tonton pederlerim, geçinecek dâva bulunuuur, bulunmazsa da icadediliir... Elâlem neler icadetmiyor!.. Kulislerden basın locasına dönüp, geçici yerlerinde oturan hükümet edenlere bakıyorum da, hiçbirinde artık bayram havası göremiyorum. Siz?... Hergün bayram olmaz ki, bizler akıllı insanlarız!

Herbirinin eli ya alında «vay başım» dercesine. Veya kafasında «vay kafam» dercesine... Yalnız Dışişlerinin sevimli Bakara Çağlıyanğilin yolculuk dönüşü terütâzeliginden, hiçbir sızısı olmadığı belli. «Öbürleri» gençtirler, gençler, daha çabuk küserler, olaylara da, insanlara da... Daha da çabuk barsırlar!..

Kinyaz ağamız!

Karlı dağlar ağası «eskiden» Kinyaz Kartal (Van milletvekili), Metro Goldwin Mayer film firmasının, film başlamadan önce, «hırrr» de-dirttiği emektar arslana benziyor, ve ne yapmak isterse, ancak onu yapıyor. Esmemek isterse, bütün salonu yutarcasına esniyor. Mektup tasnif etmek isterse, hışırdata hışırdata onları istifliyor. Ağam, ağam, artık ovaya indin unutmal.. Üstelik de kahrılı. Alfabetik sırayla herkesin, yerini düzenlemişler, tabii dünya düzeni... Ortalara arkalara atmışlar. Halbuki o çıkış kapılarının yanında oturmayı sevdi, kili... dağ aklına gelince, karlı dağlar, birdenbire dışarıya fırlayı fırlayıversin diye...

Ertuğrul Sakaryamız!

Oooo... Aylarca gaybubetten sonra, Eskişehir milletvekili yakışıklı Ertuğrul Gazi Sakarya (AP.) de dönmüş... «Efendim... gurbette hastalanmışmış...»

Yazınık. Gurbet hastalığı feci olmalı.. Düşünüp eşten dosttan uzaak, Kanadalarda, New-Yorklarda, ondan sonra efendim Parislerde, Romalarda... Vah kardeşim vaaah!..

Salonda da «Azim», «karar» kelimeleri doluyor, etrafa ağılık saçarak... Ağılık mağalık, yavru avu-

— Anneeee... Ramazan gelmiş!..

katlar, bakın peder avukatlara ve otuz senelik dâvaları iki günde bitirmemeğe bakın. Yaaa, sonra neyle geçinirsiniz?

Azeik da tiyatrodan:

Değişmez Genel Müdür Cüneyt Gökçerin eski hanımefendisinin çok şirin bir hikâyesi ortalarda doluyor. Doğru diyorlar...

Mediha Gökçer, geçenlerde tiyatroya uğramış. Bir de bakmış ki afiş, afiş şöyle: Yaşlı kadın: Mediha Gökçer. Genç kadın: Ayten Gökçer (yeni zevce!) İnsan nice kudretli sanatkar olsa, kadın olunca, ilk planda kadınlığı geliyor herhalde.

Mediha Gökçer, hümgür de hümgür ağlamağa başlamış:

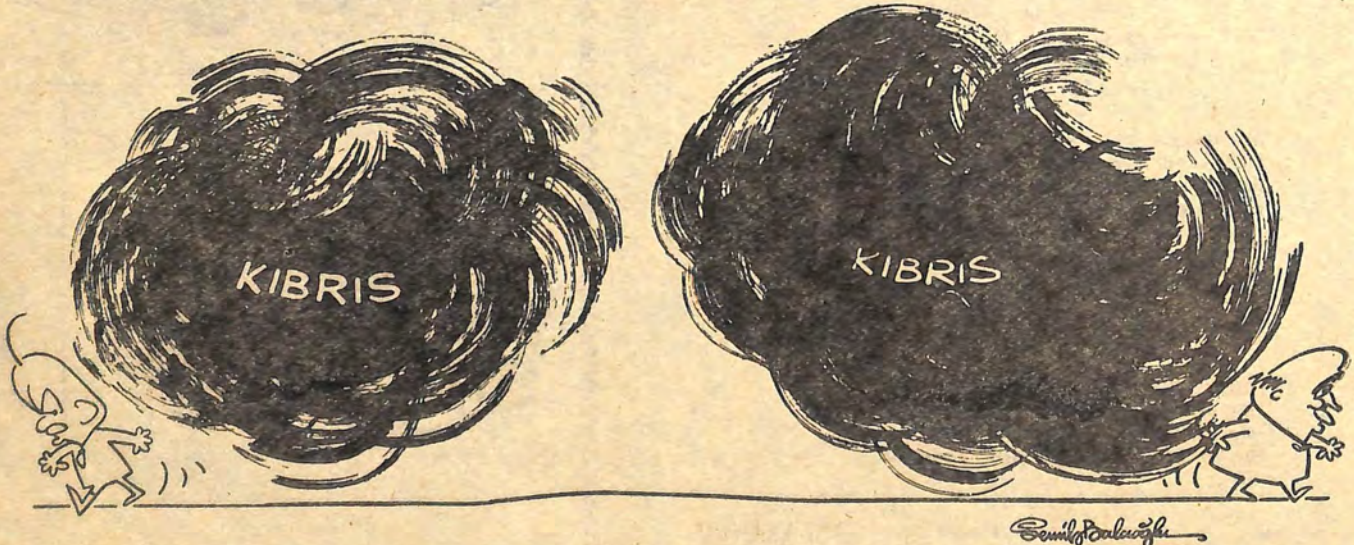
— «Vaaay... nasıl yaşlı kadın ben olurum» diye!..

— «Yahu» demişler, «rol bu... rol! Yapmacıktan olacaksınız!..»

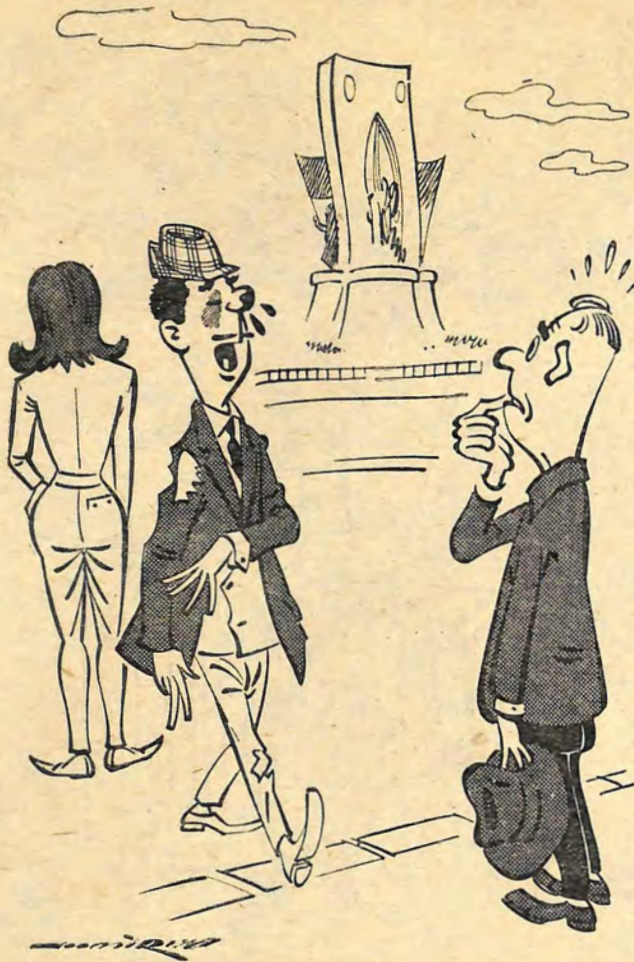
Öyle iç parçalayıcı ağlamış ki, rikkata gelen aktör Ahmed Evitan, koşmuş, bir kare karton kesmiş. Yaşlı kelimesinin üzerine yapıştırı yapıştırı vermiş, ve böylece felâketin membamı örtmüştü...

Ah bütün felâketler, böyle bir karton parçasıyla örtülebilse... Zaten neyle örtülüyor? Amma hikâye şirin... İnanılmıyacak kadar şirin değil mi?..

Nimet ARZIK

Yazısız

MES̨HURLAR PANAYIRI

Darling!..

— Amerika İzlenimleri —

**Uzaklardan geldim kır atım yüklü,
Bir kız bana «Darling!» dedi, neyleyim?
Onyediyi yaşında, sırma köpüklü,
Bir kız bana «Darling!» dedi, neyleyim?**

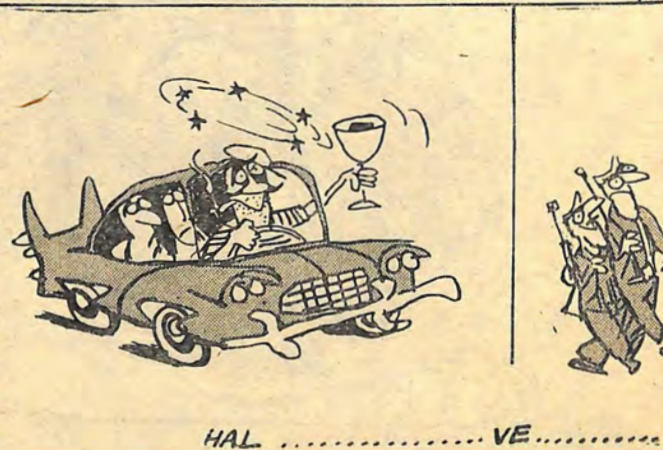
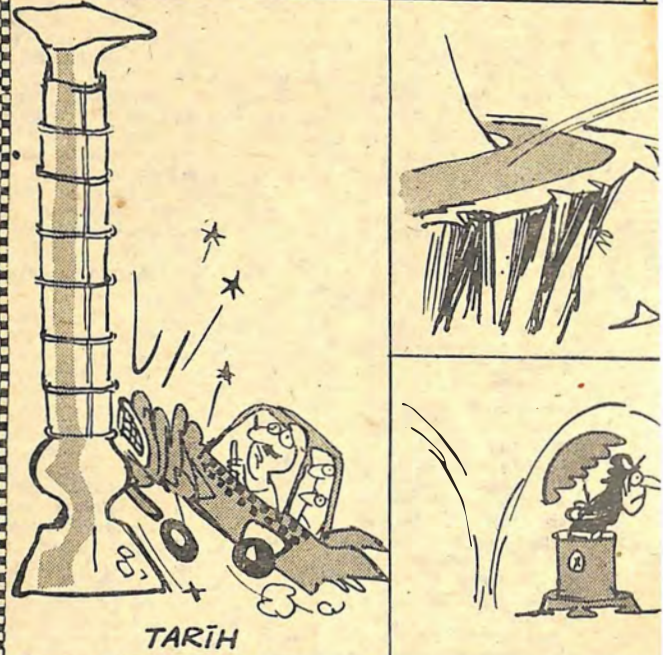
**Alamadım bu gezinin tadını
Bilem dedim, bilemedim adını
Vaşington yanaklı, Newyork kadını
Bana baktı «Darling!» dedi, neyleyim?**

Aşk dediğin bu âlemdede üç olur
Hisli gönül her devirde aç olur.
Bir Bakana «Darling!» demek güç olur,
Bir kız bana «Darling!» dedi, neyleyim?

Kıskandılar bu güzeli özümden,
Yüreğime yaşlar aktı gözümden,
O yamyamlar anlamadı sözümden,
Yalnız o kız «Darling!» dedi, neyleyim!

**İhsan Sabri der ki: Gönül yaşlanmaz!
Her meyveli ağaç hemen taşlanmaz
Her kitaba yeni baştan başlanmaz
Bir kız bana «Darling!» dedi, neyleyim?**

(Dışişleri Bakanı)
İhsan Sabri ÇAĞLAYANGİL

— Her kıpırdanışınızda düzeltmek zorunda kalıyorum!..

Yeni Yıl

Modaların önünde boynumuz ince kıldan,
Ayrıdedemiyoruz «Sevap»ları batıldan.
Mutluluk umuyoruz her gelen yeni yıldan,
Mutlu olamasak da görünmeli şen, şatır,
Belli bir şey: «Her gelen, gidenleri aratır!»

Yeni yıla girerken lüzumdur yeni kılık,
Sokaklar ayaz ama, salonlar ılık ılık!
Esirgenmez, harcanır bir gecede bir «Aylık!»
Kuluçkadaki arzu kabuğunu çatlatır,
Gerçekten gelen sene, giden yılı aratır!

Önce gazinolarda birer masa peyleriz,
«Yaşayacağız!» diye gönülmüzi eğleriz.
Hovardalık... Pekâlâ ama sonra neyleriz?
Cüzdanın dikişleri çözülür çatır çatır,
Böylecene gelen yıl, giden yılı aratır!

Yılbaşı geceleri oruç, perhiz tanınmaz,
İpin ucu kaçsa da kimse aldırılmaz, tınmaz.
Kotiyon, ışık, kadın ve durmadan çalan saz,
Ürkekliği dağıtır, mesafeyi daraltır,
Hazla gelen yeni yıl, giden yılı aratır!

Yeşil yüzlükler yenir, mor binlikler içilir,
Ne ayık belli olur, ne serhoşlar seçilir.
Yeni yıla servetin köprüsüyle geçilir...
Parasız garsonlar güzelsene ıslatır,
Yeni, yıl, biten yılı daha fazla aratır!

Gelsin havyar, istakoz, gelsin viski, şampanya!
O hızla erişirsin Merih'e, hattâ Ay'a!
Ama sonra dönersin gittiğin yoldan yaya!
Kim dedi a budala bütün varını batır?
Anladın mı, gelen yıl, giden yılı aratır!..

Salâhattin KUTLU

YENGEÇ TEYFİK

10

SEMİH BALCIOĞLU

İmparatorluk zamanında ramazanda oruç tutmayanlar, karakolda falakaya yatırılır, cezaya çarptırılırdı. İşbu sahne baskına uğrayan bir ecnebi lokantasının resmidir.

Zaptiye — İçerde Osmanlı var mı çorbacı?..

Garson — Yok vire.. Burası ecnebiye lokantasıdır.. Zaptiye giremez!

TARİHTE RAMAZAN ŞAKALARI

Oruç ve öpücük

Bir ramazan günü, Nasreddin Hoca, camide orucu bozan şeyleri anlatırken, dinliyenler arasından biri sormuş:

— Hoca, insan karısını öperse orucu bozulur mu?

Hoca, şöyle bir sakalını kaşıyıp cevap vermiş:

— Evliliğin yaşına bakar oğlum... Eğer eşin birkaç yıllıksa, bozulur... Yoook, yirmi otuz yıllıksa, ha karını öpmüşsün ha benim şu pabucumu!

Oruç ve sahur

Ramazanda, bir zengin konağında misafir edilen bektâşi, gece sahur kalkan ev halkı ile beraber kalkar, sofraya çökmüş...

Bir gece sormuşlar:

— Erenler, sen oruç tutuyor musun?

— Hayır...

— E, sahur niçin kalkıyorsun öyle ise?

— Yoook, demiş bektâşi, orucu kaçırıyorum, Allah affetsin.. Bari sahur kaçırmaaym!

Yolcu!

Ramazanda uzak bir yolculuğa çıkanlara oruç tutmak farz değildir.

Bir ağaç gölgesinde çubuğunu tüttüren bektâşiye sormuşlar:

— Erenler, oruç yok mu?

— Yok, demiş bektâşi.

— Neden?.. Mazaretin mi var?

— Evet... Yolcuyum!

— Yaaa, ne tarafa?

Elini uzaklara doğru sallamış:

— Öbür dünyaya!..

Yorgan!

Hoca, ramazanda vaaz ediyormuş: — Bu mübarek ayda zina edilirse dağ, taş sarsılır, dünya yerinden oynar!

Cemaat arasında gözüne kestirdiği bir genç dülü, gece medresedeki odasına atınca, kadın telaşla sorar:

— Aman hoca, dağ, taş sarsılmaz, dünya yerinden oynamaz mı?..

Hoca, kadını okşayarak kollarının arasına çekmiş:

— Korkma yavrum, korkma... Erba-bı yorganı bile titretmez!

İkram!

Halil Lütfü Dördüncü'ye iki arkadaşı misafir gelir ramazanda... Tan matbaası'nın meşhur sahibi hemen kahveciyi çağırıp misafirlerinden birine sorar:

— Çay mı, kahve mi?

Arkadaşı özür diler:

— Teşekkür ederim, oruçluyum...

Halil Lütfü, dudaklarında mutlu bir gülümseme ile kahveciye eli ile git derken, misafir öbür arkadaşını göstererek:

— Buna sorsana, der...

Halil Lütfü, dudaklarındaki mutlu gülümseme kakkahalaşarak:

— Yağma yoook, der, onun oruç tutmadığını biliyorum!

Tanrı misafiri

Tam iftar zamanı, kapı çalınmış. Bakmışlar, bir yabancı softacak!

— Kim o?..

— Tanrı misafiri!

Ev sahibi biraz ötedeki camiye göstermiş:

— Burası değil hoca... Nah, Tanrının evi karşıda!

MOLLY McKeever'in koyu mavimsi gözleri «Yumurcak» Brady'yi naskavt edince, delikanlı mecburen «Soba Borusu» çetesinden çekilmek zorunda kaldı. Bundan da kızın çok tatlı dili, dürüst ve azimli olduğunu anlayabilirsiniz.

«Soba Borusu» New York'ta bir mahallenin adıdır. Meşhur serseri

murcağa tövbe etmesini söylediği zaman, delikanlı, «Sen muslukları kapa artık,» diye cevap verdi. «Çeteden ayrılıyorum. Seninle, sade bir hayat süreceğim. Dinle, Molly. Ben çalışmaya da başlayacağım. Bir sene içerisinde evlenirim. Senin için her şeyi yapmaya hazırım. Bir kat tutar, bir iki çiçek ve bir dikeş ma-

Çıdır ve Samur

©Henry'den

GÖNÜL SUVEREN

yatağı, «Cehennem mutfağı»nın devamı sayılır burası. «Soba Borusu» çetesi azalarının bütün günlerini sokak köşelerinde, tembel tembel konuşarak ve tırnaklarını törpüleyerek geçirdikleri sanılırdı. Konuşmaları ise pek masumcaydı.

Ama aslında «Soba Borusu» çetesinin azaları hiç de sanıldığı gibi öyle sokak köşelerini süsleyen, maniküre meraklı, pozlar takınmağa hevesli gençler değildi. Onların mühim bir vazifeleri vardı. Vatanşahları, kıymetli eşyalarından ve paralarından ayırmak. Bunu ekseri kan dökmekten, sessizce yapmağı tercih ederler. Fakat alâkalanmak şerefini bahsettikleri vatanşah nazik nazik fakirleşmeğe yanaşmazsa çok geçmeden adları hastahane defterine veya polis kayıtlarına geçerdi.

Polis, «Soba Borusu» çetesini daima bir şüphe ve saygıyla takip ederdi. Bülbülün, ormanın karanlık yerlerinde ötmesi gibi, polis dükkânları de en ziyade «Soba Borusu»nun dar ve karanlık sokaklarında, sağır gecenin derin sukutunu yarardı. «Soba Borusu»nun dumanı tüttüğü zaman, lâcivert üniformalılar, «Cehennem mutfağı»nda yangın olduğunu anlayıverirlerdi.

«Yumurcak» Brady, Molly'e dürüst bir hayat süreceğine dair söz verdi. «Yumurcak» çetenin en gururlu, en kuvvetli, en ihtiyatlı ve en kurnaz üyesiydi. Mükemmel plânlar yapardı o. Bu yüzden çocukların onun aralarından ayrılmasına çok üzüldüler. Fakat «Yumurcak»ın bu düşüşüne, dürüst hayata dönmesine de itiraz etmediler. Zira o semtte bir delikanlının, sevgilisinin arzularını yerine getirmesi tabii karşılanır, hattâ bu erkeğe bir şey addedilirdi. Aşk uğrunda sevgilinin gözünü moratabilirdin ama onun, istediklerini de yapardın.

Molly, bir gece ağlayarak, Yu-

kinesi alırız. Ve elimizden geldiği kadar dürüst bir şekilde yaşarız.» Molly, Yumurcak'ın omuzuna buluşmuş olan pudraları sıldı. «Ah, Yumurcak! Bana bütün New York'u verseler yine istemem. Bu sözlerin bana kâfi. Seninle azıcık bir parayla geçinir ve çok da mesut oluruz.»

Yumurcak, tertemiz manşetlerini, parlak rugan ayakkabılarına hafif bir hüznle baktı. «Elbise bakımından biraz üzüleceğim. Zira güzel giyinmeğe bayılırım. Benim ucuz şeylerden ne kadar nefret ettiğimi bilirsin, Molly. Meselâ bu elbiseyi altmış beş dolara aldım. Kusurlu bir ceket veya pantolonu kaldırıp atarım. Ama artık o büyük makaslı küçük adamlara verecek param olmayacak.»

— «Zararı yok, Yumurcak. Ben seni işçi tulumuyla da beğenirim.» Yumurcak, babasını dögecek kadar irileşmeden evvel muslukçuluk öğrenmişti. Molly'e verdiği sözden sonra yine bu dürüst ve lüzumlu mesleğe döndü. Ama bir muslukçuya çıraklık ediyordu. Bilindiği gibi böyle işlerde, aslan payı ustaya düşer.

Aradan sekiz ay geçti. Hem de çabucak. Yumurcak, boruların arasında azimle çalışıyordu. Geriye dönmek niyeti de yok gibiydi. «Soba Borusu» çetesi ise bulvarlarda korsanığa, polislerin kafasını yarmağa, evlerine geç dönen vatandaşları soymağa, şık elbiseler ısmarlamağa devam ediyordu.

Fakat Yumurcak, manikürünün iyice bozulmasına, mor Ascot kravatını bağlarken üstülen yerleri gözlükmesin diye tam on beş dakika uğraşmasına rağmen, Molly'e verdiği söze sadık kaldı.

Bir gece, Molly McKeever'in evine elinde büyük bir pakette ve esrarengiz bir tavırla geldi. O, sakın

fakat cakalı tavrıyla «Aç şunu bakalım.» diye gülmüştü.

Molly, paketin üzerindeki kâğıdı heyecanla yırttı. Sevinç ve neşeyle haykırdı. O zaman odaya bir sürü küçük McKeever doldu. Onların peşinden de ana McKeever geldi. Bulaşık suyuna batıp çıkmıştı kadın. Ama yine de merhum Havvanın soyundan olduğu belliydi. Molly tekrar bağırды. Koyu renkli, uzun, yumuşak bir şey, havalanarak, bir yılan gibi genç kızın boynuna sarıldı.

Yumurcak, Molly'nin yuvarlak yanağını yumuşak kürke sürüşünü zevkle seyretti. Sonra da gururla, «Bunlar Rus samuru, Molly,» dedi. «Hakikisi... Her şeyin iyisine lâyıksın sen, Molly.»

Pakette bir manşon da vardı. Molly, ellerini bunun içine soktu. Küçük kardeşlerini devirerek, aynaya doğru koştu. (Güzellik öğütleri yazanlara: «Gözlere parlaklık, yanaklara tatlı bir pembelik, dudaklara renk vermek için Rus samurundan istifade ediniz.»)

Yumurcakla yalnız kaldıkları zaman Molly, etrafını saran bu ılık saadet selinin ortasında koskocaman bir buz parçasının yüzmekte olduğunu farketti. Minnetle, «Bulunmaz çocuksun, Yumurcak,» diye itiraf etti. «Şimdiye kadar hiç kürküm olmadı. Fakat Rus samurları çok pahalı değil mi? Ben bunların pek kıymetli olduklarını duymuştum.»

Yumurcak, «sakın ve vakur bir tavırla sordu. «Sana şimdiye kadar ucuz bir şey aldım mı? Beni, bozuk malların satıldığı tezgâhın üze-

rine eğilirken veya eskicinin camekânına bakarken gördün mü? Boa, 250 dolar, manşon da 175 dolar eder, dersene pek de yanıltmış olmazsın. Ben her şeyin iyisini alırım. Doğrusu kürkleri sana çok yaraştı, Molly.»

Genç kız samurları âdetâ sevgiyle göğsüne bastırdı. Sonra tebessümü soldu. Ve Molly, kederle, ısrarlı ısrarlı Yumurcak'ın gözlerinin içine baktı.

Delikanlı onun ne demek istediğini anlamıştı. Hafifçe kızarak, güldü. «Haydi, haydi! Sana artık öyle şeyler yapmadımı söyledim. O kürkü satın aldım. Parasını da cebimden verdim.»

— «Senin kaç paran var ki, Yumurcak? Ayda yetmiş beş dolar alıyorsun...»

— «Evet... Bir hayli para biriktirdim.»

— «Dur bakayım... Sekiz ayda 425 dolar mı biriktirdin, Yumurcak?»

Yumurcak, hafif bir hiddetle, «Beni sıkıştırıp durma,» diye homurdandı. «Çalışmağa başladığım zaman da biraz param vardı. Yoksa yine birini soyduğumu mu sanıyorsun? Sana artık o işlerden vazgeçtiğimi söyledim. Bana inan, kürklerin parasını verdim. Haydi, samurlarını tak da dolaşmağa bakalım.»

Molly'nin şüpheleri yatışır gibi olmuştu. Samurlar en derin şüpheleri bile yatıştırır zaten. Yumurcak'la sokağa çıktılar. Genç kız, bir kraliçe haşmetiyle Yumurcak'ın yanında yürümeye başladı. O zamana kadar o semtte Rus Samuru görülmemişti. Haber çabucak etrafa yayıldı. Pencerelele, kapılar Yumurcak Brady'nin sevgilisine verdiği harikulâde kürkleri görmek isteyen meraklılarla doldu. Ül boyunca sadece «Ah... Oh...» sesleri ve bir de Yumurcak'ın kürklere verdiği fiat duyuldu. Tabii miktar gittikçe artıyordu. Yumurcak Molly'nin yanında bir prens edasıyla ilerlemekteydi. Çalışmak, gösteriş merakını, pahalı ve hakiki şeylere karşı duyduğu sevgiyi azaltmamıştı. Bir köşede, «Soba Borusu» çetesinin sık ve zarif azaları tembel tembel konuşuyorlardı. Şapkalarını çıkarak, Yumurcak'ın sevgilisini selâmladıktan sonra, yine sakın sakın sözlerine devam ettiler.

Herkesin hayranlığını uyandıran genç çiftin, üç blok gerisinden Dedektif Ranson ilerlemekteydi. Zabıta teşkilâtından sadece o «Soba Borusu» semtinde, yalnız başına dolaşabiliirdi. Korkusuz ve adil bir insandı o. Semtekilere de insan muamelesi ederdi. Çok kimse onu sever, zaman zaman bir iki kişi ona aradığı ipucunu verirlerdi.

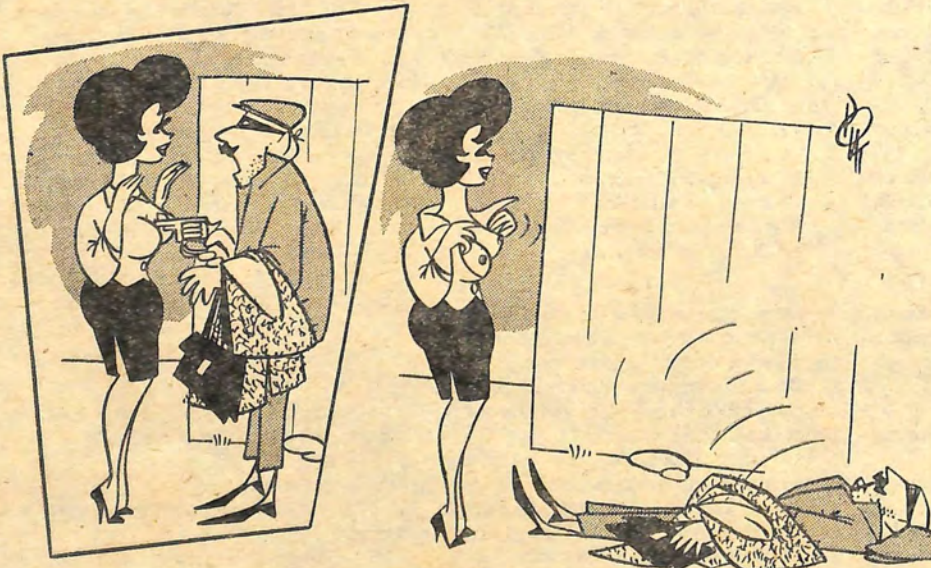
Ranson, kırmızı kazaklı, uçuk suratlı bir gence, «Neden herkes bu kadar heyecanlı?» diye sordu.

Delikanlı güldü. «Yumurcak'ın sevgilisine aldığı öküzlük derilerini dikizleyip, çene patlatıyorlar. Bazıları Yumurcak'ın o pöstekilere dokuz yüz dolar kurban ettiğini söylüyor... Ama deriler hakikaten güzel.»

Dedektif mırıldandı. «Yumurcak'ın hemen hemen bir seneye yakın bir zamandır muslukçuluk ettiğini duydum. Onun artık çeteye hiçbir alâkası yok, değil mi?»

Delikanlı, «Yok ya,» diye başını salladı. «Yoksa, sen de kürk peşinde misin, ahabp? Bir muslukçunun yanında çalışan biri, Yumurcak'ın sevgilisine hediye ettiği pöstekileri alacak parayı nereden buldu dersin?»

Ranson, ağır ağır yürüten çifte, nehrin yakınındaki tenha bir sokakta yetişti. Molly'nin boynundaki sık boaya bir göz atarak usulca Yumurcak'ın koluna dokundu. «Seninle bir dakika konuşalım, Brady,» diye mırıldandı. Yumurcak'ın yüzünde o eski günleri hatırlatan

Yazısız

nefret dolu ifade belirmişti. Dedektifle bir iki adım ilerledi.

Ranson, «Dün bir musluğu tamir için Mrs. Hethcock'un evine gittin mi?» diye sordu.

Yumurcak, «Evet,» dedi. «Gittim ne olacak?»

— «Kadının 1000 dolarlık samurları da senin evden çıktığın sıralarda sırta kadem basmış. Kürkle-ri tarif, bu küçük hanımınkilere uyuyor.»

Yumurcak hiddetle bağır-
dı. «Haydi oradan! Benim böyle şeylerle alakamı çoktan kestiğimi biliyor-sun, Ranson! Bu samurları dün sa-tın aldım. Mağaza...» Birdenbire durakladı.

Ranson, başını salladı. «Senin son zamanlarda doğru dürüst ça-
hıştığını biliyorum. Seninle kürkle-ri satın aldığın yere gitmeğe hazı-rım. Nişanln da bizimle birlikte yürür. Kimse de vaziyeti anlamaz. Bu iyi bir teklif değil mi, Brady?»

Yumurcak, öfkeyle, «Haydi öyley-se!» diye haykırdı. «Gidelim!» Sonra da duraklayarak acaip bir tebes-sümle Molly'nin üzüntü ve endişe dolu yüzüne baktı. «Faydasız... Bu samurlar hakikaten Mrs. Heth-cok'un. Kürkleri vermen lâzım, Molly. Ama onlar milyon da etse-ler yine sana lâyıklar.»

Genç kız ıstırapla Yumurcağın ko-luna sarıldı. «Ah, neden yaptın bu-nu? Seninle öyle öğünüyordum ki! Şimdi seni hapsedecekler! Sa... saa-detimiz mahvoldu.»

Yumurcak, deli gibi bağır-
dı. «Haydi, eve dön artık! Ranson kürkleri al. Çabuk gidelim buradan. Bir da-
kika. Belki ben... hayır hayır, ya-pamam. Haydi, Molly, eve git. Ha-zırım, Ranson.»

Aynı anda yan sokaktan polis Ko-hen çıktı. Ranson, ona yardımına gelmesini işaret etti. Kohen, guruba sokuldu. Ranson, vaziyeti kısaca an-lattı.

Kohen başını salladı. «Evet. O samurların çalındığını ben de duy-dum. Kürkler bunlar mı diyorsun?» Kohen, Molly'nin boğasının ucunu tutarak, dikkatle baktı. «Bir zaman-lar Altıncı Avenüde kürk satardım. Evet bunlar samur. Adı Alaska sa-muru. Boa 12 dolar eder. Manşon ise...»

Yumurcak olanca gücüyle Ko-hen'i itti. Polis sendeledi. Molly acı acı haykırdı. Ranson, genç ada-mın üzerine atılarak, Kohen'in de yardımına, bileklerine kelepçeleri geçirdi.

Kohen hâlâ ısrar ediyordu. «Boa 12 dolar eder. Manşon ise dokuz dolar... Bin dolarlık samur hikâye-si de nereden çıktı?»

Yumurcak kaldırma çöktü. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Hiddetle, «İyi bildin, ahbap,» diye homurdan-dı. «O takıma yirmi bir dolar ver-dim. Fakat bunu söylemekten se-kodesi boylamağı tercih ederdim. Meşhur Brady! Ucuz şeylerden hoş-lanmayan Yumurcak! Ben yalancı-nın biriyim, Molly! O ayıkla Rus samuru alamam.»

Genç kız, delikanlının boynuna atıldı. «Samura, paraya aldran kim? Bana Yumurcağı yeter. Ah benim kendini beğenmiş sevgilim.»

Kohen, Ranson'a döndü. «Kelep-çeleri çıkartabilirsin. Ben karakol-dan ayrılmadan evvel haber geldi. O kadın samurlarını dolabında bul-muş. Delikanlı beni ittin ama... se-ni bu seferlik affediyorum.»

Ranson, kürkleri Molly'e uzattı. Genç kız gülerken Yumurcağı ba-kı-yordu. Boayı bir düşes edasıyla boynuna sararak, ucunu omuzun-dan arkaya bıraktı.

Kohen, Ranson'a baktı. «İki genç budala! Haydi, gel...»

O. Henry'den:
Gönül Suveren

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Dahiyane fikir

İki arkadaşlılar. Yapacak işleri de yoktu. Bir meyhaneye gir-diler. Başladılar çene çalmağa: Bir tanesi kafayı iyice çektikten sonra:

- Benim dahiyane fikrim sayesinde, bundan böyle dünyada tembellek diye bir şey kalmayacak! dedi.
- Neee?..
- Erkekleri bir kıt'ağa, kadınları da başka bir kıt'ağa koy-mak, bu fikri gerçekleştirmek için kâfi!
- Fakat!
- Sonra efendim, tabiatıyla, herkes çalışacak!
- Nasıl?
- Gemi yaparak, gemi!...

— Ne düşünüyor bilmem.. Bü-tün gün gazetelerdeki evlen-me ilânlarından başka bir şey okumuyor!

Sevgi

İngiliz seyyah Afrika'nın balta girmemiş ormanlarında yolunu kaybetmişti. Epey ilerledikten sonra kendini bir yerli kabilenin kulübeleri arasında buldu. Ora-da gördüğü bir oğlanla çene çal-dı. Yolu sordu. Sonra beyaz ço-cuklara sorulan klâsik şeyi tek-rarladı:

- En çok kimi seviyorsun?.. Anneni mi? Yoksa babanı mı?
- Bilmem! Şimdiye kadar hep yabancı eti yedim!...

Vazife

Yeni Bakan emrinde çalışan-ları yakından tanımak gayesiyle Bakanlığı geziyordu.

Sarışın, güzel bir daktilonun önünde duraladı.

— Büro şefiniz size nasıl ça-lışmanızı gerektiğini anlattı mı? diye sordu.

- Evet efendim!
- Bana da tekrarlar mısınız?
- Tabii!... Onu misafir gelin-ce uyandırıyorum!...

— Bu parfümle beraber, polisi ça-
ğırarak için bir de düdük hediye ediyoruz!

Beş büyükler — Hayır... Noel baba ben'im!

Mektuplar

Pariste, aynı semtte oturan piyanist Artur Rubinstein ile bankacı Michael Rubinstein'e gelen mektuplar, isim benzerli-ğinden sık sık karışılıyordu.

Bir gün, Michael, elinde bir to-mar mektupla Artur'un kapısı-nı çalar:

— Mösyö, der, bana gelen bu mektuplar sizinmiş meğer... Yalnız, karımı bir türlü inandı-ramadım... Lütfen bir gün teş-
rif edin de, Viyanalı Luise'nin, Praglı İlse'nin, Budapeşteli Mar-garet'in hayranlarınızdan oldu-
ğunu söyleyiverin karıma.

Piyanist, çekmecesinden çıkar-dığı mektupları bankacıya gös-
terirken:

— «Bir şartla Mösyö,» der, «Lütfen siz de karıma, İtalyan Bankasındaki beş milyon liretle, Alman Bankasındaki üç milyon Markın size ait olduğunu söyle-yiverin.»

Rötar

Bir Eskimo sevgilisini bekl-i-yordu. Genç kadın gecikti. Bu-nun üzerine Eskimo elini kürkü-nün cebine attı, çıkardığı termo-metreyi dikkatle inceledi, kendi kendine mırıldandı:

— 25 derecede de gelmezse gi-
derim!

— Ama, dedim, beni Künt dağın-
daki kaya kovuğunda anadan doğ-
ma çıplak ve soğuktan titrer bul-
dukları zaman, bir kadın geldi, or-
dakilere beni rüyasında görmüş ol-
duğunu söyledi. «Rüyada gördüğüm
mübarek zat, aynen budur işte» de-
mişti.

Ben bu sözlerimle kendi gözüm-
de durumumu «meşru kılmak»,
sağlamlaştırmak istiyordum. Çok
zeki bir adam olan Bey, bunu an-
ladığı için:

— Ulan, sen sakalından katır
kuyruğuna bağlanıp bu dağlarda
sürütlecek bir herifsin... dedi,
ulan rezil, senin bu zavalılardan
ne farkın var... Bak, şimdi sen de
bir yalan uydurup kendi yalanına
doğruymuş gibi inanmaktasın. Ni-
çin? Çünkü çulsuz garibin birisin
ki, burdan sepetlenip dehlizen, sen
aç susuz kalacağın ve darda kalın-
ca bir rezil hırsızlıkla yine mapus
damına düşeceğine iyi bilmektesin.
Umarısız kaldığından kendi uydur-
duğun yalana, ve işine gelen baş-
kalarının yalanına inanmaktasın.

Bey'e sordum:
— Şimdi bütün bu köylüler, be-
nim gerçekten Şeyh Said-i Uryanî
olmadığını biliyorlar mı?

— Biliyorlar ki, hem de benden
daha iyisini...

— Kendi yalanlarına inanıyorlar,
öyle mi?

— Evet, öyle...

— Peki, neden?

— Biz sabahtan beri maval mı
söylemekteyiz? Seni neden örnek
gösterdik hey budala? Ulan çaresiz
kaldığından yalan uydurup, kendi
yalanına inanmaktasın. Sende bu
akılsızlık varken, ben senin mapus-
ta yattığına da inanmıyacağım.
Çünkü mapusta yatmış adamın se-
nin kadar akılsız bulunamaz. Ma-
pus damının taşları, tuğlaları bile,
anlatırları dinliye dinliye azbucuk
akıllanıp insana yakın olmuştur.
Söyle bakalım: Mapus kişi neden
çok dalga geçer? Çünkü, umarı,
kurtuluşu yok oğlum. Duvarlar ara-
sına gömülmüş herif, mecburdur
yalan uydurup kendi yalanına inan-
maya. Aslında buna yalan demek
bile doğru değil. Çünkü yalan, bir
çıkarcı düşünerek, karşındakini kan-
dırmak için uydurulmuş yalandır.
Mapus adamı sıkıştırılmış ve kısır-
lanmış ve umarsız kaldığından ken-
disi için hayal kurar. Başlar ken-
dini kandırmaya. Derken kendi ya-
lanını gittikçe allar pullar. Anlatı-
lanata, kendi uydurduğuna kendisi
de inanmaya başlar. Bunun neresi
yalan yahu... Hani insan, rüyasında
uçar. Neden uçar bakalım. Çünkü
herif, korkunç rüyasında iyicene
sıkıştırılmıştır. Uçmayıp da ne bok
yesin? Uçacak mecburi... Oysa ge-
çekte insanoğlu kuş mu ki uçsun?

Bura insanların yalan söylemesi,
korkulu rüyada darda kalan insa-
nın kollarını çırpıp uçmasına ben-
zer. Bizim bura insanların bile
bile yalan söyler. Kendi yalanına
kendi inanır önce. Onu dinleyenler
de bilir yalan olduğunu, yine ina-
nır. Çünkü inanmak zorundadır.
Şimdi senin bir düzenbaz olduğun
ben nasıl biliyorsam, eşkiya
başkanımız da biliyor, benim kâh-
ya olacak dürtü de biliyor, seni
kaya kovuğunda anadan doğma tit-
rerken görüp: «İşte rüyama giren
mübarek zat budur!» diyen kari da
biliyor, bütün köylü de biliyor. Bile
bile bu yalanlar... Çünkü bu köylü-
ye bir şey gerekli.
— Ama niçin? diye sordum.
— Niçin olacak... Besbelli, işte.

Burda yaşayan insanların doktoru
yok, ebesi yok, ilacı yok, yolu yok,
işi yok, parası yok... Hiçbir şeyi
olmayınca, hiç olmazsa şeyhimiz
olsun diyor. Ulan kara sakalina tü-
küldüğümün gavati, senin pis aya-
ğını bastığın murdar toprağı bu
köylü alıp yarasına merhem, çü-
rük ciğerine ilaç, kısır karısına şü-
rup yapıyorsa, bir boka yaramadı-
ğını bilmediğinden mi sanıyorsun?
Ulan, ilaç yok, para yok... Başka
ne halt etsin! Bir umut işte, boşta
olsa umut... Bu adamların, insan
gibi yaşayacak evi, yok, doktoru,
ilaçı olsa, senin sakalina teneke
bağlar da sıkıştığın yere kadar ko-
valar...

Beyin konuşmalarından içime ka-
dar bir ağırlık çökmüştü:
— Peki, hükümet? dedim.

— Hükümet mi, bak hele... Ulan
hükümet ne yapsin? Hükümetimizin
merhemi olsa kendi beline sürer...
Ağa, Bey olmayınca, şeyh olma-
yınca hükümet bu insanlarla başe-
debilir mi? Edemez! Şimdi sen
kendi işini anladın mı? Bir bakıma
sen şimdi hükümetin bir gayri res-
mî adamısın ki, resmî adamı senin
yanında kaç para eder...

Bey de, ben de iyice sarhoş ol-
muştuk. Gece, Bey'in misafiri ol-
dum. Ertesi sabah Bey, bizi kendi
adamlarıyla yolcu ederken, yine
beni şaşırtan bir şey oldu.

Avluda ata binerken Bey bana
bir saygı, bir saygı gösteriyordu ki,
tıpkı beni ilk gördüğü günkü gibi...
Dün bütün akşam ve gece, gayet
sululaşıp sövüp sayan herifin bu
aşırı saygılılığı beni şaşırtmıştı. Kır
atımı binek taşına çekmişlerdi. O
koca Bey, binek taşına çıkmama
yardım ettikten başka, kendi elyle
ayağımı özenliğe yerleştirdi. Bütün
bu köpeklemesi yetmezmiş gibi, bir
de tutup elimi öpünce büsbütün
şaşırdım. Gizli bişey söylemiş gibi
kulağına eğilir:

— Akşamdanberi sövüp sayar du-
rurken, şimdi bu saygı gösterileri
de ne demek oluyor ulan Bey oğlu
Bey... diye fısıldadım.

Bey, içki sofrasında baha o kadar
sövüp saymıştı ki, ben de haysiye-
timi korumak, ondan aşağı kalma-
mak için aşağılama olsun diye ona
Bey oğlu Bey demeye başlamıştım.
At üstünde olduğundan Bey de be-
nim kulağıma uzanıp:

— Bu işin racunu böyle ister, ben
sana saygı göstereceğim ki, bu köylü
insanı da seni bir adam belleyip
sayınlar. Ulan ırzı kırık, düzmece
şeyh, atalarımız ne buyurmuş: «Kes-
kin zekâ keramete kıç attırır» bu-
yurmuş. Göreyim seni, keramete
kıç attır ki, ermişliğinden hiç kuş-
ku kalmasın... deyip bir daha elle-
rime sarılıp sarılıp, iki elimi öpe-

TEK DELİK

rek, köylülerin duymaları için yük-
sek sesle:

— Aman Şeyhim, biz günahkâr-
ları duadan eksik etme!.. dedi.

Arkamda, sağmda, solmda at-
lılarla çıktık yola... Az gidince, ge-
lişimizde olduğu gibi ben yine:

— Ata merhametimiz geldi, in-
memiz gerek... deyip, attan inmeye
davrınırken, eşkiya başı seğırtip
yanıma geldi, yavaşça bana:

— Aman Şeyhim, dedi, gelirken
dağdan ağırlı inş aşağı geldiğimiz-
den kolay ve de çabuk geldik. Dö-
nerken yaya çıkılmaz bu yokuş...
Anamız ağlar. Sekiz saat yürüsek
varamayız. Aman sen sen ol, attan
ineyim deme...

— İyi ama oğlum, ben at üstün-
de duramam...

— Hiç kaygılanma, atını yedeğe
aldırtırım...

İşte böyle... Ben bir kral yaşayı-
şı içindeydim. Arada bir bu işin so-
nu nereye varacak diye düşünüyör,
ama kendimi unutmak için hemen
şarap destisine uzanıyordum. Gün-
ler işte böyle geçerken, günlerden
bir gün:

— Şahan kaymakam gelecek, ha-
ber saldı... dediler.

Bunu söyleyen bizim eşkiya ba-
şına:

— Şahan kaymakam kim? diye
sordum.

Bilmeyişime pek şaşıtı ama, şaş-
tığını belli etmemeye çalışarak:

— Şahan Kaymakam, gayet zorlu
bir jandarma komutanıdır ki... di-
ye anlatmaya başladı. Bu Şahan
Kaymakamdan önce, bu dağlar hep
eşkiya yatağıymış. Hükümet kuv-
vetleri, bu dağlardan eşkiyayı bir
t türlü söküp atamıyormuş. Her
gün bir yolbağlılığı, bir baskın ol-
muş, şosadan makine «Otobüs,
otomobil» geçemezmiş. Öylesine
azmış ki eşkiyalar, jandarma ve
başka kuvvetler başedemez olmuş.
Gazeteler «Asâyiş kalmadı» diye
caırtıyı koparmışlar. Bütün bura-
larda can, mal ve ırz güvenliği kal-
mamış. Kaç jandarma müfrezesini
önerine katıp kovalamışlar. Sık sık
değiştirilen jandarma komutanları-
nın hiçbirisi eşkiya ile başedemez-
miş. Sonunda «Çok şükür diyordu
bizim eşkiyabaşı» bu Şahan Kay-
makamı gelmiş de, eşkiyanın kökü-
ne kibrit suyu ekmiş, kökünü kazı-
yıp kurutmuş

Bana bunları anlatan, benim de
bulduğum otobüsün daha birkaç

ay önce yolunu kesip adamlarıyla
yolcuları soyan eşkiya idi.

— Peki bu Şahan Kaymakam
nasıl becerdi bu işi? diye sordum.

Şahan Kaymakam hükümete söz
vermişmiş ki, «Altı ay bana hiç
ilışmezseniz, ben kanun dairesinde
bura eşkiyasının kökünü kazırım!»
Hükümet de başka bişey yapmak
elinden gelmeyince ««Peki, altı ay
sana mühlet... Her ne yaparsan
yap, bizden sana ferman, yeter ki
şu eşkiyayı bitir. Aman yalnız ka-
nunsuz bir iş yapma!» demiş. Bu
Şahan Kaymakam kanunsuz hiç
bişey yapmadan, daha altı aya kal-
mamış, eşkiyanın kökünü kazımış...

— Nasıl yaptı bu işi?

— Kolayını buldu şeyhim. Bizim
bura insanı yokluktan, yoksulluk-
tan dağa çıkar. İş olmayınca başka
ne halt edelim? Şahan Kaymakam,
geldiğinin ilk iki ayı eşkiyaya iliş-
medi. İlişmeyince, buraların dağı
taşı vicır vicır eşkiya doldu. Öyle
ki, bir kaya kovuğunu üç eşkiya
çetesi paylaşamıyor, senin benim
diye vuruşuyordu. Dağları, karınca
gibi eşkiya sardı. Yani eşkiyanın
sayısı, eşkiya olmayanların sayı-
sı aşınca, bu eşkiya çeteleri ne ya-
pınları, birbirlerini soyarak zorunda
kaldılar. Şahan Kaymakam hiç iliş-
medi, hiçbir jandarmasını da üst-
lerine gönderip kimsenin burnunu
kanatmadı. Bundan ötürü, eşkiya
milleti kendinden gayetle memnun
kaldığından «Allah seni başımızdan
eksik etmeye!..» diye dua etmeye
başladılar.

Eşkiyalar o kadar artmış ki, be-
nim anladığıma göre, işsiz bazı
avukatlar, eşkiyaların haklarını ko-
rumak için bir dernek, ya da sen-
dika gibi bişeyler kurmaya kalka-
cak olmuşlar.

Eşkiya çeteleri birbirlerini soyar-
ken vuruşmaya, kırılmaya başla-
mışlar. Bu vuruşmalarda ölen ölü,
kalanları da adam öldürme suçun-
dan Şahan Kaymakam yine kendi-
lerine yakalattır, mahkeme yoluyla
hapse attırmış. İşte böyle böyle,
eşkiyaların sayısı azalmış.

Bir gün Şahan Yüzbaşı, bu bizim
eşkiyabaşını çağırtmış. Korkudan
gidemiyormuş; yakalar da hapse
attırır diye... Çünkü o zamana ka-
dar çok canlar yakmış bir adam.
O zaman Bey, bu bizim eşkiya ba-
şına:

— Halt etme ulan git, Şahan Kay-
makam yiğit bir adamdır, kapısına
amana geleni bastırmaz... deyince,
gitmek zorunda kalmış.

Komutanlığın içeri girip, Şahan
Kaymakamın ayaklarına kapana-
rak:

— Aman Beyim, ben ettim sen
etme, demiş, sen bana kasabada
belediyeden çöpcülük filân gibi ay-
lıklı bir iş bul, ben eşkiyalıktan ca-
yar düze inerim. Yeter ki, karnı-
mızı doyuracak, sizin gibi aylıklı bir
işimiz olsun.

Şahan Kaymakam:

— Aferin ulan itoğlu it, sen um-
duğumdan da yiğit çıktın, sen eş-
kiyalıktan vazgeçmiyeceğin gibi, eş-
kiyalığı sürdüreceksin. Seni bu dağ-
ların kralı tayin ettim. Bundan
böyle benden vazife alacaksın.

(Devamı var)

● Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden.

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-
lığı 25 lira. Yabancı memleket-

lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.

uçak masrafı ayrıca alınır.

IDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FIATİ:

Kapak içi, santimi 20 lira,

iç sayfalar 30 liradır.

● Bu gazete Basın ablâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiati: 100 kuruştur.

GÜLİVER BİLGİÇLER ADASINDA

BÜLE
SEREN

30

"GÜLİVER, FELEMENK GEMİSİ KAPTANININ KENDİSİNİ BAĞLATTIĞI PROVA DİREĞİNDE, AYI HANS İSİMLİ TAYFANIN KENDİSİNİNE GİBİ İŞKENCELER YAPABİLECEĞİNİ HESAPLIYORDU..."

HANS'IN YUMRUĞU BİR BALYOZ GİBİ GÜLİVER'E SAVRULDU... GÜLİVER BAŞINI EĞMİŞTİ, GÖZLERİNİ KAPAMIŞTİ... HANS DİREĞE ÇARPAN YUMRUĞUNUN ACISIYLA ULUDU AYNI ANDA GEMİ ÇATIRDIYLA SARSILDI!

Hapishane Dünyası...

ZİYARET GÜNÜ

MERDİVEN

BİLARDO

ASORTİ

FİLE

PERDE

Bayramın tadı!

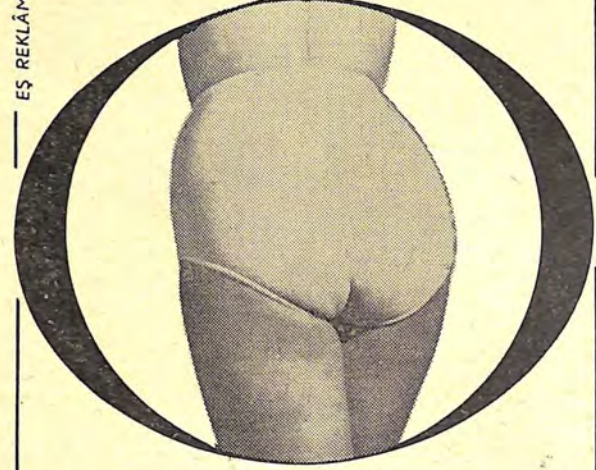
Dünya şöhreti
Ali Muhiddin Hacıbekir

(AK-5)

Rahatını ve sıhhatini düşünen hanımların külötu

EŞ REKLÂM

fully fashioned

Tekniğinde HELENKA ipliği ile özel surette imâl edilen hanım külötları:

Elâstikiyeti sayesinde vücudunuzu tamamen sarar ve KORSE vazifesi görür

MUHTELİF RENKLERDE DÜZ. FILE. YARIM FILE
ve FANTAZİ ÇEŞİTLERİ İLE

VOG - EVA hanım külötları bir VOG - BALİ mamûlüdür

HER YERDE ARAYINIZ

(Reklâmcılık: 5126—7)

**BASIN
İLÂN KURUMU**

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlik :
Cagalioğlu, Türkocacı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Teİgraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 24832—6)

Kitap meraklılarına fırsat!

Yeni yıl münasebetiyle kitapseverlere bir cemile olmak üzere yalnız bir ay müddetle aşağıda adları yazılı kitaplar, üzerlerindeki fiyattan % 50 indirimli olarak gönderilecektir.

Aşağıdaki listeden istenilen kitapların hizaları işaretlenerek adresimize gönderildiği anda, kitapları derhal ödemeli olarak gönderilir.

ADRES: İTİMAT KİTABEVİ

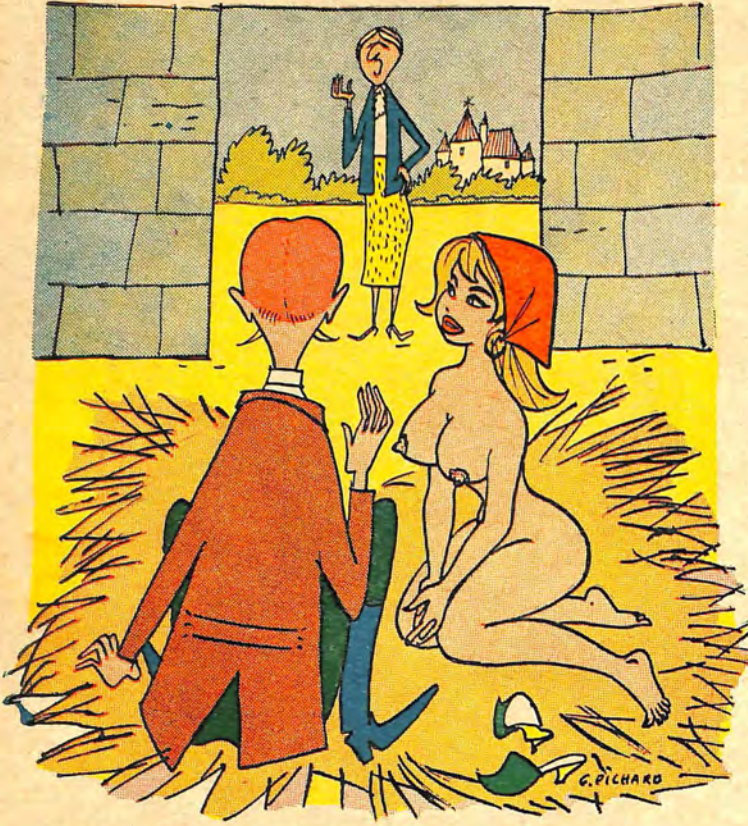
Narlıbahçe sokak No. 19

Posta kutusu 1283 — İstanbul

Kör Şeytan	(Roman)	500
Karadul	»	500
Şüphe	»	500
Gölgeli Yollar	»	500
Kanlı Eldiven	»	500
Milyoner Kızlar	»	500
Vahşi Gelin	»	500
Gel Evlenelim	»	500
Göç	»	500
Portreler	(Edebi biyografi)	750
İsmet İnönü	»	500
Gün doğmadan	(Yusuf Ziya Ortaç)	500
Tracy'nin Kaplamı	(W. Saroyan)	300
Gönülden Sesler	(Şiir O. Seyfi)	750
Bir Rüzgâr Esti	» Y. Z. Ortaç	500
Kervan	» O. Seyfi	500

(AK—8)

Akhaha

-YAZIKLAR OLSUN SANA... ŞATODA BU KADAR KİBAR HANIMLAR VARKEN, BİR ÇİFTÇİ KIZI İLE HA !..

-ÜÇÜ DE AYNI OPERATÖRE ESTETİK AMELİYATI YAPTIRDIKTAN SONRA KARIMI, KIZIMI, KAYNANAMI BİRBİRİNDEN AYIRDEMEZ OLDUM !..

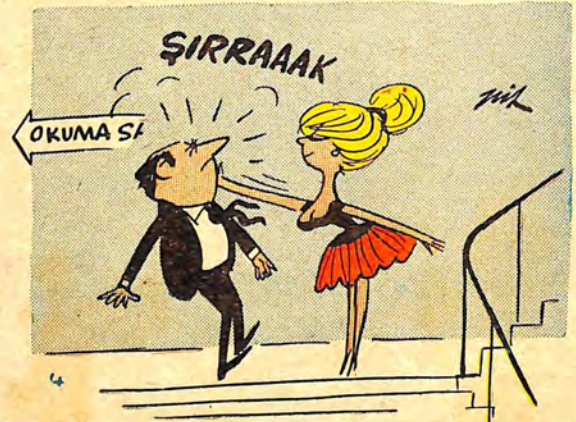
1

2

3

4

YAZISIZ